

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Despre Francmasonerie¹⁾

Domnilor, cel dintâi cuvânt ce am onoarea să rostesc înaintea Domnilor-Voastră, este spre a mulțumi studențimii someșene pentru cinstea deosebită ce mi-a făcut chemându-mă la această serbare. Aruncându-mi privirea în sală unde văd elita intelectualității românești din Dej și împrejurimi și atâta tinerețe dornică de pfeccere, constat cu satisfacție că organizatorii acestei serate dansante au procedat așa cum spunea acum două mii de ani un vestit poet al nobilului neam din care ne tragem. Horațiu a scris versul rămas celebru: *ille tullit punctum qui miscuit utile dulci*: acela ajunge la țintă, care unește ce este plăcut cu ceia ce este folositor. Plăcerea este balul de astă seară; Utilul este faptul de a se fi întrunit la oaltă atâția exponenți ai sufletului românesc contribuind prin aceasta la cultivarea simțului de *solidaritate națională*, care ne este absolut necesară spre a birui toate greutățile ce stau în calea consolidării României întregite.

Greutățile cari pun cele mai mari piedici nu sunt de ordin material, acestea se pot înlătura prin muncă ordonată și stăruitoare, ci sunt acelea cari provin dintr'o criză de mentalitate, dintr'o concepție rătăcită, în contradicție și cu liniștita propășire a Statului și cu interesele permanente ale neamului românesc. Declar dela început că nu mă voi ocupa cu felul schimbat în rău de a vedea și simți ce s'a introdus printre noi prin efectul sguiderii provocată de războiul mondial.

Mă gândesc numai la munca ascunsă de pervertire a mentalității noastre politice și creștine începută de aproape două secole și urmărită cu o perseverență diabolică de către secta *Francmasonică*. Voi încerca să vă dau o sumară informație despre înfățișarea Francmasoneriei și să vă desvăluie sufletul ei *nemărturisit*.

Nu voi face nici *istoria* acestei

organizații, nu voi descrie nici *formele și ritualul* cerut spre a deveni membru; nu voi arăta cu date și cifre nici ramificațiile în care francmasonii au prins toate națiunile ca într'o plasă inextricabilă. Asupra acestei chestiuni s'au scris biblioteci întregi. Nu detaliile ne interesează aici ci instituțiunea în bloc și programul ei de acțiune.

Organizația francmasonică este *secretă*. Ceia ce este secret este suspect, dă de bănuț, înseamnă că ascunde ceva ce nu este prudent a fi scos la lumina zilei. La Francmasoni totul este învăluit într'un inpenetrabil mister, nu numai față de neofitul care încearcă a pune piciorul pe cea de întâi treaptă a „Templului“ dar și față de membrii vechi ajunși la grade superioare în ierarhia masonică ce se compune din 33 de grade. Francmasonul Dufresne spunea la 1840: „*Durată existenței noastre masonice depinde de păstrarea viguroasă a secretelor noastre*“¹⁾.

Ceia ce leagă între ei pe toți membrii acestei organizații secrete este *interesul și jurământul înfricoșat* deus la intrare și mai ales cu prilejul pătrunderii în diferitele grade.

Interesul masonilor rezultă din faptul, că membrii cei puternici ajută pe cei slabi, pe cei nevoiași, pe ariviști, ajută pe fiecare după trebuința și aspirațiile lui spre a-l lega mai strâns, prin recunoștință, față de organizație; și astfel se dezvoltă între membri o solidaritate pe cât de puternică pe atât de ocultă și lipsită de orice scrupule.

Al doilea element de cimentare a puterii masonice este *jurământul*, însoțit de sancțiuni înfiorătoare, la cari promite neofitul că se va supune fără murmur dacă va divulga ceva din secretele ce i s'au încredințat. Este știut că pedeapsa masonică se aplică în mod implacabil, chiar dacă

nu se execută așa cum se prevede în formula jurământului, ea vine cu siguranță față de membrul considerat ca trădător, vine aducând moartea în împrejurări misterioase, pricinuită de o mână invizibilă, pe care mai nici odată nu o descoperă poliția.

Iată formula jurământul cerut la admiterea în gradul de Ucenic și Tovarăș la societatea zisă „Italia tânără“:

„*Jur înaintea arhitectului suprem al tuturor lumilor de a nu destăinui niciodată secretele, semnele, atingerile, cuvintele, doctrinele și uzurile Francmasoneriei, și de a păstra asupra acestora o tăcere eternă. Promit și jur lui Dumnezeu de a nu trăda nimic nici prin condeiu, nici prin semne, nici prin vorbe, nici prin gesturi, de a nu face să se scrie, să se litografieze, să se graveze, să se imprime ceva; de a nu publica vre-odată ceia ce mi s'a încredințat până în acest moment și ceia ce mi se va mai încredința în viitor. Mă oblig și mă supun la următoarea pedeapsă dacă îmi calcă cuvântul:*

Să mi se ardă buzele cu un fier roșu, să mi se taie mâna, să mi se smulgă limba din gură, să mi se reteze gâtul, cadavrul meu să fie spânzurat în lojă în timpul când se lucrează la admiterea unui nou frate spre a servi de batjocură a infidelității mele și drept spaimă pentru alții, în urmă să fie ars iar cenușa să fie aruncată în vânt, ca să nu mai rămână nici o urmă despre amintirea trădării mele“.

Caracteristic și profund suspect este faptul că membrii unui grad nu știu de existența Francmasonilor din alt grad, că fiecare grad are programul lui de acțiune, iluminat de teorii, pe care gradul inferior nu este îngăduit a le cunoaște. Când Francmasonul a ajuns sus de tot în gradul 33, numai atunci pentru ochii lui se ridică vălurile cari despart treptele inferioare și din vârful piramidei masonice poată vedea în jos fără ca el să poate fi văzut de

¹⁾ Conferință ținută la Dej în ziua de 26 Decembrie 1925.

¹⁾ Cf. Mgr. Turinaz, Episcop de Nancy, Le grand peril de notre temps ou la Francmasonerie. Ed. II pag 28.

jos. Așa dar adevărații conducători masonici sunt totdeauna invizibili.

Compunându-se din toate elementele lipsite de scrupule, egoiste până la ferocitate, ariviste și vanitoase, Francmasoneria își întreține agenții ei în toate stratele societății dela ultimul lucrător de fabrică până la savantul cu renume mondial și până la capetele încoronate. Iată cum își mărturisește singură uriașa ei putere, pretutindeni nefastă: „*Organism viu, cu proporții gigantice, care strânge întreaga societate într-o imensă plasă din care fiecare ochiu de plasă este un om, ordinul nostru își păstrează atotputernicia și se menține într-o formidabilă unitate grație disciplinei noastre, mulțumită obligației de a ține totul în secret și mulțumită jurămintelor noastre francmasonice*“ (Vezi instrucția dată lui Garibaldi).

Conducerea invizibilă urmează două tactice spre a domina: față de membrii se păstrează o impenetrabilă taină; față de lumea din afară se cultivă o desăvârșită hipocrizie, în ce privește adevăratele scopuri francmasonice. Ceia ce se spune naivilor spre a intra în organizația împărțită în loji, purtând cele mai frumoase și promițătoare nume imaginabile, este diametral opus gândurilor ascunse ale instituției. Se vorbește de iubirea fără limite și fără condiții față de aproape, despre cel mai înalt sentiment al carității și umanității, despre înfrățirea universală deducând de aici concluzia că Francmasoneria întrupează cu desăvârșire spiritul de binefacere. Se vorbește naivului despre patrie, despre democrație, de fericirea generală a omenirii, despre deliciile liberii cugătări în materie de credință religioasă, de zărire auri ale progresului social în care toată lumea va trăi ca frați sub regimul repartizării egalitare a tuturor bunurilor pământești. Cu asemenea idealuri se încălzește sufletul neofitului, care crede că în atări formule vagi și cu meșteșug ticluite și-a găsit în fine mulțumirea sufletului său dornic de mai bine. Cu cât mulțimea credulilor se împuținează ridicându-se dintre ea membrii în gradele mai înalte, cu atât promisiunile de fericire socială se precizează puțin câte puțin în programe cu caracter social și politic. Dar nici odată adevărata țintă nu este complet destăinuită.

Dar poate, Domnilor și Doamnelor, că această apreciere vi se pare prea aspră, ca pornind din partea unui luptător ce ar fi bănuind că exagerează. Vă rog

să ascultați cum desvăluie capul bisericii catolice, dela înălțimea senină a poziției lui, dedesubturile activității sectei francmasonice, caracterul criminal al sancțiunilor ce aplică, și primejdia ce înseamnă pentru societatea creștină. În adevăr, iată ce scria Papa Leon XIII în enciclica intitulată „*Humanum genus*“ despre Francmasoni. (cf. Leó Taxil, Les assassinateurs maçonniques).

„*Sub aparențe mincinoase și făcând din practica disimulării (ascunderii) o regulă constantă de conduită, că altă dată Manicheenii, Francmasonii nu cruță nici o efortare spre a se ascunde și a nu avea alți martori de cât pe complicitii lor.*“

„*Interesul lor cel mare fiind de a nu părea ceiace sunt, ei se prefac că sunt amici ai literilor sau filosofi întruniți spre a cultiva știința. Ei nu vorbesc decât de râvna lor pentru progresul civilizației, iubirea lor pentru poporul sărac. Dacă ar fi să-i credem, singura lor țintă este de a îmbunătăți soarta mulțimii și de a întinde foloasele societății civile asupra unui număr cât mai mare de oameni. Dar, presupunând că aceste intențiuni ar fi sincere, ele sunt de parte de a cuprinde toate planurile lor. În adevăr, aceia cari sunt afiliați la secta francmasonă trebuie să promită că se supun orște și fără discuțiune la ordinele șefilor, trebuie să promită de a fi totdeauna gata, la cea mai mică notificare, la cel mai ușor semn de a executa poruncile date, consimțind de mai înainte, în caz contrar, a se supune tratamentului celui mai aspru și chiar morții. De fapt, nu este o raritate ca pedeapsa cu moarte să se aplice aceloră dintre membri, cari au fost dovediți fie de a fi destăinuit disciplina secretă a societății, fie de a se fi împotrivit ordinilor șefilor; și aceasta se practică cu atâta abilitate încât, de cele mai multe ori, executorul acestor sentințe de moarte scapă de urmărirea justiției.*“

„*A trăi în ascuns și a voi să fi învăluit în întuneric; a lega de tine prin legăturile cele mai strânse niște oameni cărora nu le aduci la cunoștință dela început la ce se obligă, reducându-i astfel la starea de sclavi; a întrebuița la tot felul de atentate aceste instrumente supuse unei voinți streine; a arma, pentru omor, brațe cu ajutorul cărora se asigură nepepsirea crimei; acestea toate sunt practice monstruase, condamnate de natură însăși.*“

„*Rațiunea și adevărul ajung deci*

spre a proba că Francmasoneria este în opoziție fațășă cu justiția și cu morala“.

Așa judecă Papa Leon XIII Francmasoneria! Constatările până aici stabilite se bazează pe studii pornite din afară, de către spirite luminate și dornice de ordine, cari văd în Francmasonerie un pericol social, așa cum s'a manifestat însăși biserica din Apus prin cei mai autorizați reprezentanți. În expunerea de mai jos vom destăinui nu ceia ce au descoperit alții în organizația ocultă și adânc subversivă a masonilor; ci ceia ce și-au mărturisit între ei câțiva conducători, crezând că nici odată profesiunea de credință nu va ajunge la lumina zilei.

Este vorba de un document care cuprinde instrucțiile date lui Garibaldi în anul 1860 cu ocazia ridicării lui la cel mai înalt grad în ierarhia masonică. Prețiosul act a fost destăinuit de Paul Ros n, fost francmason, ajuns până la cea mai înaltă demnitate, la gradul 33, și totuși înțelegând perfidia și pericolul amenințător al sectei din care făcuse parte, dintr'un scrupul de conștiință, s'a hotărât să spună adevărul în vestita lui carte intitulată „*L'Ennemie sociale*“ pentru care Papa Leon XIII i-a mulțumit în deosebi prin breva pontificală din 7 Iulie 1890.

În același timp când s'a acordat lui Garibaldi gradul cel mai înalt, Francmasoneria a ridicat la supremul rang și pe prințul de Galles moștenitorul la tronul Angliei. Paul Rosen pune într'o paralelă interesantă instrucțiile date prințului de sânge și acelea adresate cetățeanului Garibaldi. Cititorul, făcând comparația între cele două texte, va descoperi ușor hipocrizia masonică. Prințului de Galles, care nu putea fi om de acțiune personală, prin dreptul său hereditar la tron în actualele îngrădiri constituționale, îi formulează instrucțiile într'un mod atât de general, de candid și de umanitar, încât s'ar părea că i se recomandă cea mai sublimă dintre doctrine.

Lui Garibaldi, om de acțiune dovedită strălucit în frământările sângeroase din care s'a plămădit unitatea Italiei, acestui erou național capabil de fapte îndrăznețe, adorat de poporul său și posedând o imensă influență în patria lui liberată, direcția ocultă a organizației francmasonice îi trimete instrucții clare, precise, desvăluind satanica intenție și ținta distrugerii politice și sociale

către care tinde Francmasoneria scelerată.

Așa dar, instrucțiile variază nu numai de la grad la grad, dar și dela om la om în lăuntru aceluiași grad. Atare precauțiune pune într-o lumină mai suspectă sufletul încărcat de păcate al organizației.

Din acel prețios document vom reproduce fragmentele din cari rezultă, fără puțința de contestare:

cum secta francmasonică se caracterizează singură;

cum își mărturisește față de Garibaldi *adevărata țintă*;

cum își *destăinuiește doctrina nefalsificată*;

și cum își recrutează *instrumentele*, pe cari le *împing* în sferile de conducere, spre a spiona, spre a influența și la nevoie spre a teroriza guvernele, impunându-și voința ei revoluționară în conducerea popoarelor.

Iată cum se caracterizează Francmasoneria pe ea însăși:

„Francmasoneria nefiind altceva decât Revoluția în acțiune, nefiind altceva decât o conspirație permanentă contra despotismului politic și religios, aceasta Francmasonerie nu s'a împodobit ea însăși cu decorurile ridicole, prin care prinții și preoții joacă în Stat roluri, pe cari ei le-au uzurpat și le-au furat“.

În aceasta autocaracterizare se descoperă ținta atacului, și anume: reprezentanții supremi ai autorității civile și religioase din orice Stat.

Ascultați mai departe instrucțiile, în aceeași ordine de idei:

„După ce am deșteptat astfel frații noștri ideia luptei până la capăt ce vor susține contra preoțimei, noi le procurăm armele, învățând pe Secretarii intimi (un grad), că (curiositatea), că spionajul dușmanului este o virtute laudabilă; învățând pe Staroste și Judecător (alt grad), că dreptul natural ne sprijinește în această luptă; explicând Intendenților Construcțiilor (alt grad), că în baza acestui drept natural, toate mijloacele potrivite spre a triumfa, sunt în esența lor și pe de-a întregul în conformitate cu virtutea: și mai cu seamă (este conformă cu virtutea) suprimarea celor inutili, care faptă este îndreptățită Aleșilor celor nouă (9) (alt grad)“.

Altă destăinuire:

„Prinții noștri ai tabernacului (alt grad) proclamă dreptul societății de a se desface de instituțiile politice și religioase, care sunt contrare spiritului nostru; șerpilor des-

potismului civil, religios, militar, economic Cavalerii noștri ai Șarpelui le vor tăia capetele pentru a asigura distrugerea lor“. Observați, vă rog, aplicarea acestei doctrine în Rusia bolșevică! Toți oamenii de seamă au pierit, cari n'au putut fugi!

Din cele mai sus desvăluite se desprind clar și ținta și metoda de urmat spre a ajunge ținta. Acum să fixăm doctrina masonică, în virtutea căreia se împing membrii ei la acțiunea menită să-și ajungă scopul suprem de dominațiune universală.

Spre a atrage o cât mai numeroasă gloată de adepți, Francmasonii au îmbrățișat acele trei cuvinte magice, pe cari tot ei, iluminării din secolul al XVIII, le-au aruncat în văltoarea Revoluției franceze, au adoptat formula amănitoare: *libertate, egalitate, fraternitate*, în numele căreia s'au deșteptat atâtea speranțe, s'au îngrămădit atâtea decepții și s'a vărsat atâtea sânge nevinovat. Iată cum căpeteniile supreme ale Francmasoneriei între ei — nu pentru vulgur aderent ținut în ignoranță și minciună — înțeleg aceste noțiuni, așa cum le-au comunicat coprinșul și lui Garibaldi, când l'au introdus în secretul lor.

1. **Libertatea**, armă atotputernică, cu care noi am răsturnat lumea, înseamnă: independența fără margini și restricții, sustrasă dela orice fel de autoritate;

(înseamnă) independența spiritului, care nu poate fi stănjănită prin nici o revelație, nu poate fi limitată prin o dogmă;

(înseamnă) independența voinții, care nu se supune la nici o putere, care nu recunoaște nici Rege nici Papă, nici Dumnezeu“. Așa dar, se recomandă făcând dar numai celor adânc și tainic inițiați, teoria completei anarhii politice și morale.

Concluzia acestei teorii este formulată precum urmează:

„Prin ajutorul libertății (astfel interpretată), ca pârgie și prin pasiunile omenești ca punct de sprijin, noi vom răsturna pentru totdeauna pe Regi și pe Preoți, acești inamici neînduplecați ai neamului omeneșc, mai funești pentru omenire de cât tigrii pentru celelalte animale“.

2. Trecem la noțiunea de egalitate. *„Egalitate, instrumentul atotputernic, cu care noi am transformat lumea, înseamnă: egalizarea proprietăților, căci drepturile omului la pământul comun, ca cetățean al unei singure și aceleiași lumi, ca copil al unei singure și aceleiași mame sunt mai vechi și mai sacre*

decât toate contractele și tot dreptul nescris și prin urmare aceste drepturi trebuiesc restabilite, pe când contractele trebuiesc rupte și dreptul nescris trebuie desființat“. Observați, Dilor cum prin vorbe meșteșugite se strecoară în suflete idealul comunismului și al cosmopolitismului, cu distrugerea totală a ordinii de drept!

3. Ce este fraternitatea după concepția masonică? Definiția este și mai interesantă, punând în adevărată lumină toată primejdia ce rezultă pentru fiecare Stat din funcționarea Francmasoneriei pe teritoriul său. Ascultați vă rog: **„Fraternitate, făgăduința atotputernică cu care noi am stabilit puterea noastră, înseamnă:**

a) *Frăția în francmasonerie, pentru a constitui un Stat în Stat, cu mijloace și cu o funcțiune independente de Stat și necunoscute Statului;*

b) *înseamnă frăția în francmasonerie, pentru a constitui un Stat deasupra Statului, cu o unitate, un cosmopolism, cu o universalitate care, fac francmasoneria să fie superioară Statului și să-l conducă.*

c) *(înseamnă) frăția în francmasonerie, pentru a constitui un Stat în contra Statului, atâtea vreme cât vor exista armate permanente (cari sunt) instrumente de apăsare, principii de parazitism, piedică a oricărei înfrățiri.*

Prin ajutorul Fraternității, ca pârgie, și prin urile omenești ca punct de sprijin, noi vom face să piară pentru totdeauna parazitismul și represiunea armată, această ciumă nepotolită, aceasta groază sălbatică neamului omeneșc. Iată, Dilor, cum văd Francmasonii armata! pentru că ea apără existența Statului.

După aceste instrucțiuni, ascultați vă rog, părțile cele mai revelatoare ale misterului masonic coprinse în următoarele rânduri din jurământul obligatoriu la promovarea în gradul XXXIII.

„Frate, iată sfârșitul instrucțiunii „ca șef al Francmasoneriei. Rostește „acum împreună cu noi jurământul „suprem: Jur de a nu vedea altă „patrie decât patria universală.

„Jur de a combate fără cruțare totdeauna și pretutindeni hotarele națiunilor, hotarele moșiilor, ale caselor și atelierelor, precum și granițele familiilor“ Tocmai ca în Rusia sovietică! Cel mai desăvârșit cosmopolitism și comunism!

„Jur de a pune la contribuție întreaga mea existență la triumful fără capăt al progresului și al unității

universale și declar că profesez negațiunea lui Dumnezeu și a sufletului". Așa dar cel mai desăvârșit ateism și materialism!

În fine, iată și invitația făcută noului inițiat ca concluzie a jurământului:

"Și acum frate, după ce Națiunea, Religia și Familia au dispărut pentru totdeauna pentru tine în imensitatea operei Francmasoneriei, vino în brațele noastre, prea Puternice prea Ilustre și prea Scump frate, să împărți cu noi autoritatea fără margini și puterea fără îngrădire pe care o exercităm asupra umanității".

Cunoscurăm doctrina și ținta din mărturisiri atât de categorice, încât nu mai este nevoie de nici un comentariu; se impune ca orice bun Român să mediteze serios asupra celor destăinuite, spre a înțelege pe ce vulcan e așezată societatea creștină cu organizația ei socială având în frunte instituția monarhică.

Rămâne să facem cunoscut care este calitatea morală a oamenilor, de care se servește Francmasoneria întru atingerea scopurilor ei. Înainte de a-i prezenta pe categorii, așa cum sunt clasificați în instrucțiile date lui Garibaldi, amintim că se recomandă acestui mare Italian, ridicat la al XXXIII grad, să se *"devoteze a pune la cale promovarea fraților masonici în guvernele Statelor"*. Acesta este sistemul de a ajunge discret dar eficace la conducerea politică.

Acum să ascultăm sfaturile date în ce privește recrutarea membrilor.

"Tu te vei sili să atragi în aceste Ateliere (alt grad) cel mai mare număr de elemente dușmănoase Catolicismului, dușmănoase ideilor și instituțiilor creștine, pe toți revoltații contra Bisericii creștine, care este vrămașa noastră, pe toți necredincioșii de orice fel". Altă categorie de adepți:

"Tu te vei sili să faci loc printre frații simbolici tuturor ambițiilor cari voesc să ajungă la onoruri și putere, tuturor declassaților și secăturilor, cari sunt în căutarea unei poziții sociale, oamenilor de petreceri, bonvivanților lacomi de plăceri materiale, negustorilor și industriașilor aprigi de câștig, literaților și savanților setoși de reclamă". Altă categorie de adepți internaționali:

"Tu te vei sili să îngrămădești în grupul Simbolismului oameni inteligenți și influenți din toate țările; studiază-i, ghicește tendințele și înclinările. Cu acești oameni aleși, instrumente desăvârșite ale sacrosanctelor noastre revendicări, tu vei avea să formezi Atelierele înaltelor grade". Domnilor, mai rămâne de lămurit

o singură chestiune: cine conduce Francmasoneria și cui profită; răspund: *Jidanii* o conduc și *Jidanilor* le profită.

Actualmente ei sunt stăpânii absolute ai întregii organizații. Aparențele nu trebuie să înșele: dacă sunt și creștini amestecați, aceștia sunt oile mănate din urmă, dar păstorul nevăzut este Semitul modern.

Spre a dovedi adevărul din afirmația făcută se pot aduce mai multe feluri de argumente, înlăturând orice îndoială și orice puțință de replică.

O serie de argumente rezultă din constatarea, că cea mai înaltă țință mărturisită, luată ca simbol, este **construirea Templului** din Ierusalim, înțelegând prin aceasta templul fericirii universale, dar amintindu-se totuși Ierusalimul astăzi ajuns un centru politic; rezultă din constatarea, că toate semnele, emblemele, numele celor mai multe dintre grade sunt sau curat jidovești sau trezesc aspirațiuni și doruri depărtate către acel Orient, leagăn al Jidovimii; precum același Orient deștepta și în sufletul Semitului, ajuns conte de Beaconsfield și Prim-Ministru al Mării Britanii, o tainică nostalgie către țara străbunilor lui. Iată ce scrie în această ordine de idei Monseniorul Meurin despre acei creștini naivi și creduli cari se iudaizează prin faptul că intra în lojile masonice:

(La Francmasonerie Synagogue de Satan. Paris 1893 pag. 335): *"Francmasonii să nu-și facă iluzii: ei sunt în Francmasonerie iudaizați, renăscuți ca Jidani adoptivi, făcuți sclavi ai Jidanilor, scăunelul poporului ales; ei au încheiat o alianță (Berith) cu Jidanii, o întăresc printr'un jurământ (Neder) și o așteaptă o răsplată (Schelemoth), un bun material dacă sunt credincioși, o pedeapsă dacă sunt infideli"*.

Să luăm aminte că la recepțiunea unui candidat, numai 12 frați sunt de față, simbolizând, după interpretarea iudaică cei 12 fii ai lui Iacob".

A doua serie de argumente rezultă chiar din mărturisirile francmasonilor creștini, cari dezamăgiți și deștepți la lumina sinistră a doctrinei și practicei masonice, au mai păstrat energie morală spre a denunța pe foștii lor tovarăși. Iată ce desvăluia un francmason italian, care ocupase un grad înalt în ierarhia masonică:

"Am părăsit definitiv loja mea și ordinul francmasonic, pentru că am dobândit convingerea că noi nu eram decât instrumentul Jidanilor, cari ne împingeau la distrugerea totală a creștinismului. Către această țință

este mănătat de Jidanii, cari conduc totul, mulțimea adepților cari nu văd lucru mare" ¹⁾

O altă destăinuire prețioasă, privitoare la compunerea și mai ales conducerea semită a lojelor, este aceia cuprinsă în *Histoire politique* a lui Blaeter, scrisă în 1862, unde un Francmason, în fine desmeticit, face următoarele declarațiuni ²⁾:

"Puterea pe care Iuda a dobândit-o prin mijlocul Francmasoneriei a ajuns acum la apogeu. Această putere este actualmente tot așa de temut pentru tron ca și pentru altar. Deși excluși din unele loji Jidanii se află în toate lojile lumii"

La Londra sunt două loji jidovești cari reunesc în mâinile lor toate elementele revoluționare, cari există în lojile creștine."

"Iuda constituie capul tuturor lojilor, iar creștinii nu sunt decât păpuși oarbe puse în mișcare de Iuda și cari cea mai mare parte a timpului nu bănuiesc nimic despre aceasta."

O lojă diriguitoare, compusă în întregime din Jidani, există de asemenea la Roma. Ea este de asemenea unul din tribunalele supreme ale revoluției și guvernează celelalte loji prin intermediul unor persoane necunoscute."

La Lipsca, loja jidovească secretă funcționează în permanență în timpul târgului (ce se ține în acest oraș), dar nici un creștin nu pătrunde în această lojă. Fie ca cei mari (ca guvernanzii) să înțeleagă că lojile francmasonice nu lucrează decât a semăna revoluția în interesul iudaismului".

În ce privește hipocrizia acțiunii masonice și purtarea adevăraților conducători ai ordinului secret față de membrii creștini, cari văd numai formele exterioare și ascultă declarațiuni vagi asupra principiilor de umanitate, pe când fondul, cu planul revoluționar este în realitate cu totul altul; în ce privește această politică nepătrunsă de creștin, ascultați, vă rog următoarea mărturisire prețioasă din *Protocoloalele Înțelepților Sionului* (cap. XI ed. Lambelin pag. 71):

"Pentru ce oare vom fi inventat noi și vom fi inspirat creștinilor totă această politică, fără a le da mijloacele de a o pătrunde; pentru ce oare, dacă nu pentru a atinge în mod tainic ceiaze rasa noastră risipită nu putea atinge în mod direct? Această

¹⁾ Delassus, L'Americanisme et la conspiration antrihrétienn. La question Juive. Notes et documentes. Paris 1899 pag. 20

²⁾ reproduce de Vial, Le Juif sectaire, Paris 1899 pag. 194—97.

considerație a servit de bază organizației noastre a Francmasoneriei secrete, care nu este cunoscută, și ale cărei planuri nici nu le bănuiesc brutele de creștini, atrași de noi în armata vizibilă a lojelor, pentru a le întoarce privirile dela frații lor“.

În această spovedanie semită, autorul vorbește de lojile unde figurează și creștini; există însă loji unde creștinii sunt cu desăvârșire excluși. Astfel s'a înființat la New-York în anul 1843 ordinul masonic, cu numele jidovesc „B'nei B'rith“, cu un caracter internațional, ca tot ce este jidovesc, având actualmente peste un milion de membri și dispunând, după ultima dare de seamă din 1921, de 426 loji, risipite pe toată suprafața pământului. Ordinul acesta, exclusiv jidovesc, a împărțit lumea în 11 districte. Ca să înțelegeți ce putere de fapt exercită acest ordin în politica externă, vă comunic faptul că un membru din comitetul executiv, Jidanul Morgentau a fost ambasador al Statelor-Unite în Turcia, că a fost destinat ca ambasador al Statelor-Unite în Mexic, că a fost ales de Wilson ca intermediar în înțelegerile dintre Turci și Armeni și că a fost însărcinat de aceleași Wilson, complet jidovit, să facă o anchetă asupra pretinselor pogromuri ce s'ar fi săvârșit, numai prin legendă, în Polonia contra Jidanilor¹⁾.

Cum ordinul B'nei B'rith este internațional și sub masca ideilor umanitare, promovează interesele exclusiv jidovești prin orice mijloace fără nici un scrupul, era firesc ca în România, unde Jidanii se străduiesc a face adevărata lor Palestină, să aibă sediul unul din cele 11 districte ale organizației B'nei B'rith. În țara noastră funcționează cu acest nume din anul 1889, după ce s'a contopit cu loja masonică de dată mai veche, numită „Infrățirea Sionului“ întemeiată la 1872. În fruntea Francmasoneriei iudaice din țară se află un comitet numit Sanhedrin. Termenul este caracteristic pentru că desvăluie completa identificare între noțiunea de consiliu general de guvernământ, exprimat prin cuvântul „Sanhedrin“, și între Francmasoneria exclusiv jidovească din țara noastră. În adevăr, după declarația Jidanului Schweig, care a scris la 1917 „Indicatorul instituțiilor și organizațiilor evreiești din România“ lucrare pe care autorul o dedică „ca un cuvenit omagiu“ „Lojei I. O. B'nei B'rith“

„căreia își datorează apariția“ în această cârtică autorul scrie textual la pagina 8: „Toate lojile din țară sunt supuse jurisdicțiunii acestui comitet“, cine sunt membri? Citez mai departe: „Sanhedrinul actual (la 1917) este alcătuit astfel: Dr. Adolf Stern președinte; Dr. M. Beck, vicepreședinte; Dr. H. Erdreich mentor; Iosef Sterian, secretar; B. Bercovici, casier; Dr. I. Niemirower, B. Brănișteanu și Leo Gheller consilieri; D. M. Bucov secretar-ajutor“.

Iată, Domnii mei, adevărata situație: lojile masonice ori sunt exclusiv jidovești; ori dacă sunt împănate și cu creștini, sunt conduse de fapt tot de Jidani. Această politică o mărturisesc singuri în următorul fragment din Protocolul XV:

„Până să ne ridicăm la putere noi vom crea și înmulți lojile masonice în toate țările din lume; noi vom atrage în ele pe toți aceia cari sunt sau ne pot fi agenți eminenți. Aceste loji vor forma principalul birou al informațiilor noastre și mijlocul cel mai influent al activității noastre. Noi vom centraliza toate aceste loji într-o administrație, cunoscută numai de noi singuri, care va fi compusă din Ințelepții noștri“. „Noi vom forma în acele loji sâmburele tuturor elementelor revoluționare și democratice. Ele se vor alcătui din indivizi din toate stratele societății. Proiectele politice cele mai secrete ne vor fi cunoscute și vor ajunge în stăpânirea noastră din ziua apariției lor. Printre membrii acestor loji vor fi aproape toți agenții poliției naționale, pentru că serviciul lor ne este indispensabil, știind că poliția nu numai că poate lua măsuri contra celor recalitranti, dar poate acoperi actele noastre, poate să creeze pre-texte de nemulțumiri etc. Aceia cari intră în societăți secrete sunt de obicei niște ambițioși, niște aventurieri, în general oameni ușuratici, cu cari nu ne va fi greu să ne înțelegem spre a ne ajunge scopurile noastre“¹⁾

Cum Jidanii contestă autenticitatea „Protocoalelor“, după ce prin sfârșiri gigantice n'au isbutit să împiedice apariția lor, reproducem pentru cei ce se mai clatină în îndoială și pentru detractorii semiți următoarea mărturisire a rabinului Isak Wise, făcută în „Israelite of America“ din 3 August 1855, cu privire la conținutul jidovesc al Francmasoneriei:

„Francmasoneria este o instituție

jidovească, a cărei istorie, grade, funcțiuni, cuvinte de ordine și declarațiuni sunt dela început până la sfârșit jidovești“. (Cf. revista Hammer din 1 Martie 1924 pag. 86).

Trecem la a treia serie de argumente cari rezultă din elocința convingătoare a faptelor. Este un fapt istoricește stabilit, că formula ade-menitoare „libertate egalitate, fraternitate“ a fost plăsmuite în lojele masonice spre a fi aruncată în mulțimea răsvărită la momentul oportun, așa cum s'a întâmplat când a izbucnit revoluția franceză din 1789, pregătită în taină de Jidani. Chiar autorul „Protocoalele Ințelepților Sionului“ recunoaște acest adevăr, pe care îl reamintește în următorii termeni auditorului său (Cap. III pag. 27 ed. Lambelin):

„Aduceți-vă aminte de revoluția franceză pe care noi am numit-o „cea mare“; secretele pregătirii ei ne sunt bine cunoscute, căci ea a fost în întregime opera mânilor noastre“.

Atunci s'a dat drept cuvânt de ordine acea instrucție, de o ferocitate canibalică, elaborată în atelierele masonice și exprimând exact ținta luptei revoluționare; atunci a răsunat lozinca: *Avec les boyaux du derniers des pretres étrannglons le dernier des rois!*“ (Cu mâțele ultimului popă să strangulăm pe ultimul dintre regi).

Marea revoluție franceză a profitat așa de mult Jidanilor, încât consăngeanul lor Cahen scria în *Archives israelites* (Tom. VIII pag. 801 din 1847): „Mesia a sosit pentru noi în ziua de 28 Februarie 1790“ când s'au recunoscut drepturile omului și implicit drepturi cetățenești și Evreilor în Franța. În adevăr, prin această dobândire a cetățeniei franceze Jidanul a dobândit folosul de a se bucura de două naționalități: I. aceia de împrumut prin care se năvelează toate deosebirile ce existase mai înainte, dând puțință Semitelui devenit francez să se ridice în fruntea societății franceze cum constatăm astăzi; și II. naționalitatea străveche jidovească de care nu se desparte și care îi permite de a se înțelege cu consăngeanul de pretutindeni de pe glob făurind un plan de acțiune universală care să le asigure dominația lumii tuturor preoților și monarhilor din lume.

Nu este aici locul de a demonstra că în toate revoluțiile secolului trecut a fost amestecată, ca agent determinant și executor mâna ocultă a Francmasoneriei. Astăzi rămâne un fapt istoricește stabilit că asasinarea lui Ludovic al XVI a fost hotărâtă, cu

¹⁾ Asupra acestor date cf. A. Netschwoldow, *Nicolas II et les Juifs* Paris 1924 pag. 126.

¹⁾ Cf. Ediția Roger Lambelin din 1921 pag. 94-95.

6 ani înainte într-o adunare de francmasoni, ținută la Frankfurt am Mein la 1786;¹⁾ rămâne un fapt stabilit că revoluția franceză dela 1848 a fost condusă din lojile masonice, după cum a declarat însuși Lamartine, șeful guvernului provizoriu, în ziua de 10 Martie când a primit delegația supremului consiliu al ritului scoțian (francmasonic) ce se prezintă spre a felicita noul guvern asupra importantului eveniment politic. Iată ce declarație făcea Lamartine, aducând contribuție prețioasă la cunoașterea dedesuptului revoluției:

„Sunt convins că din fundul lojelor dvoastră au emanat mai întâi în umbră, apoi în penumbră și în fine în plină lumină, sentimentete cari au făcut în sfârșit sublima explozie, ai cărei martori am fost la 1789, și despre care poporul din Paris a dat acum câteva zile o a doua reprezentare, pe care sper să fie cea din urmă“²⁾. Lamartine în buna lui credință de patriot francez și adevărat creștin, s'a înșelat. Franța avea să mai suporte și alte machinațiuni francmasonice în cursul secolului al XIX fie violente cu risipă de sânge și bunuri, fie oculte dar tiranice și deci cu atât mai periculoase, cari au făcut-o să devieze dela sănătoasa ei tradiție de putere naționalistă și creștină. Criza politică în care se sbate astăzi, dovedește exactitatea acestei constatări.

Ceea ce s'a petrecut în istorio internă a Franței din secolul trecut, se verifică și la alte națiuni din Apus. Un Francmason berlinez, observând machinațiunile revoluționare ale Semiților conducători de loji, spunea că Jidani au participat așa de activ la izbucnirea revoluției din Berlin la 1848, încât i-a descoperit poliția chiar la construcția baricadelor³⁾.

¹⁾ cf. Mgr. Turinaz, Op. cit. pag. 81.

²⁾ Copin-Alb'ancelli, Le drame maçonnique. La conspiration Juive contre le monde chrétien. Ed. III 1909, 379—80.

³⁾ Faptul confirmă odată mai mult concluzia istoricului francez Pyat că Francmasoneria este laboratorul revoluției (cf. Turinaz, op. cit pag. 74; cf. și Tilloy, Le péril judeo-maçonnique Paris 1897 pag. 50 și următoarele.

În Italia, Francmasoneria a lucrat mai puternic profitând de situația politică dela mijlocul veacului trecut. Cum poporul italian în acel timp împingea pin patrioții lui irezistibil la unitatea națională, iar curtea papală avea interese contrare spre a-și menține și în viitor puterea teritorială, alături de cea spirituală, Francmasonii au profitat cu dibăcie de această divergență de interese spre a aduce pe toți revoluționarii italieni în tabăra francmasonă, care nu lupta contra Vaticanului spre a înlăiura o piedică din calea unității italiene, cum spunea turmei adepților, ci în lupta ei, satisfăcând în mod trecător un interes național ce puțin o interesa, țintea să doboare prestigiul Bisericii catolice și a șefului ei suprem, spre a compromite iremediabil în sufletul creștinului ideea de ordine și disciplină morală. Această perfidă politică depărtată, care intra în programul nemărturisit al Francmasoneriei, nu au văzut-o bărbații politici italieni până la întronarea regimului fascist. Desvălând mai adânc ascunzișurile jidovești ale masoneriei italiene, vă amintesc că în fruntea acestei organizații a stat în ultima jumătate a veacului trecut Jidanul *Adriano Lemnei*, încetățenit în Italia, după ce fusese condamnat la 1844 ca excroc de tribunalul din Marsilia¹⁾; iar după moartea acestuia i-a urmat în supremul grad de maestru semitul *Ernesto Nathan*, care a fost și primarul Romei acum vre-o 20 de ani! Un Jidan, părinte administrativ al cetății eterne, în cea dintâi venerabilă Metropolă strălucitoare a creștinismului! Iată unde a ajuns puterea Iudaismului prin ajutorul Francmasoneriei.

A trebuit să se întâmple cel mai surprinzătoare fapt politic post-belic, a trebuit să vie un salvator al Italiei căzută pradă comunismului jidovesc, un salvator în persoana lui Mussolini, pentru ca acest om excepțional să aibă curajul a aduce o lege prin care desființează secta ocultă și profund subversivă a Francmasoneriei. Între primul-ministru italieni și Francmasoni se dă din cauza acelei legi

o luptă surdă cu substrate criminale din partea masonilor; dovadă este atentatul ce a fost plănuțit contra lui Mussolini, despre care atentat ziarul masonic „Ere nouvelle“ din Paris a vorbit cu zece zile mai înainte de ziua când asasinatul era fixat să se execute.²⁾ Toată lumea știe că în redacția aceluși jurnal lucrează ori Jidani pur sânge ori jidoviți.

După ce am expus doctrina francmasonă și am arătat cine sunt membrii conducători ai acestui ordin secret, fiecare din Dvoastră înțelegeți gravitatea pericolului și datoria ce vă incumbă. În lumina făcută, Jidanul se arată sub un aspect nou și mult mai periculos decât cum obișnuște să ni se înfățișeze. Nu este numai parazitul care stoarce prin acapararea bogățiilor toată puterea națiunii române, care năpădind în școlile noastre va ajunge mâine la conducerea politică a Statului nostru; este mai mult: este „rasa veșnic conspiratoare“ contra ordinii morale și de Stat a societății creștine. Cum ordinea morală e reprezentată prin biserică, iar ordinea de Stat prin funcționari civili și militari, se impune ca slujitorii altarului cât și slujitorii tronului să lupte contra dușmanului ascuns ce dă asalturi tot mai viguroase celor două bunuri supreme, cari asigură liniștită propășire a neamului nostru: *Tronul și Altarul*. Iată de ce fiecare din noi are datoria să fie antisemit nu cu vorba, ci cu fapta. Fapta înseamnă boicotarea Jidanului, în viața noastră economică, deșteptând simțul solidarității prin cooperatie; înseamnă creiarea unui puternic curent de opinie publică, de care să jină seamă toate guvernele.

Terminând, vă mulțumesc pentru atenția încordată cu care ați binevoit a mă asculta și la pragul anului nou îmi permit să fac o urare: Să dea Dumnezeu ca îngerul păzitor al neamului să ne lumineze și să ne insufle energia necesară spre a ne scăpa pe noi și pe urmașii noștri de năpasta pericolului jidovesc.

I. C. Cătuneanu

¹⁾ cf. Tilloy, op. cit. pag. 55.

²⁾ cf. Revista Weltkampf din Dec. 1925 pag. 31.

L. A. N. C. și Biserica

L. A. N. C. având ca deviză: „**Hristos, Regele, Națiunea**“ fixează cu mândrie în art. 2 al Statutului s'au cele două principii fundamentale, de cari se lasă călăuzită: „**naționalismul intransigent și creștinismul integral**“. Scopul ce îl urmărește L. A. N. C. este precizat în consecință: „**apărarea națiunii românești și a legii creștine strămoșești în orice domeniu**“.

Cum înțelege L. A. N. C. creștinismul integral și apărarea legii creștine strămoșești? Răspunsul îl dă cu sinceritate și fără echivoc programul stabilit la 18 Septembrie 1925 în București cu ocaziunea-contopirii tuturor organizațiilor naționaliste-creștine: iată aceste precizări programatice:

Cap. IX.

Probleme bisericești.

Cele două biserici naționale în trecut neamului au ținut locul Statului Național. Au acelaș merit în conservarea noastră etnică și culturală. Neamul trebuie să fie recunoscător bisericelor naționale și să le ridice la autoritatea și importanța cuvenită în viața publică. **Statul numai sprijinit pe ideea creștină și mână în mână cu bisericile naționale poate soluționa importanta problemă a formării caracterului cetățenesc.**

Respectând aceste adevăruri Statul Român ține cont și de libertatea conștiinței. Celelalte biserici, în special cele creștine, încă au dreptul la toată sollicitudinea din partea Statului, dar numai cât timp aceste respectă interesele naționale ale Statului Român.

Având aceste considerațiuni vrem: „**Art. 23 a) Desăvârșirea autonomiei bisericelor naționale eliberându-le de sub orice tutelă politică.**

b) **Regulamentarea raporturilor cu Scaunul Papal în senzul apărării intereselor și demnității naționale.**

c) **Armonie frățească între bisericile naționale cu excluderea desăvârșită a luptelor confesionale.**

d) **Inzestrarea bisericelor naționale cu mijloacele necesare și salarizarea preoților în măsura cuvenită demnității slujitorilor altarului.**

Art. 24. Acordarea autonomiei și pentru celelalte biserici recunoscute, însă pe lângă instituirea unui efectiv control și supraveghere din partea Statului, ca să nu treacă peste cadrele chemării lor și să nu susțină

curențe politice dușmănoase sau dăunătoare țării.

Reprimarea sectelor, primejdioase Statului“.

L. A. N. C. vrea

Art. 8. Educație națională: românească și creștină, care să se reazeme pe tradițiile naționale și să cultive sentimentul demnității individuale.

Art. 12. **Formarea conștiinței morale prin dezvoltarea sistematică a ideii creștine**, a spiritului de disciplină și a sentimentului de datorie.

Art. 25. d) Cultivarea demnității de ostaș, concomitent cu **educația națională și creștinească a soldatului.**

Art. 27. a) **Educația patriotică și religioasă a muncitorimei“.**

Astfel înțelege L. A. N. C. creștinismul integral: **națiunea românească identifică sentimentul național cu credința religioasă, nu își poate imagina pe una fără de alta, prin urmare L. A. N. C. vrea să facă din ideea creștină temelia singur solidă și indestructibilă a întregii vieți de Stat și a dănuirii pe veci a măreței înfăptuiri ce se cheamă România-Mare.**

Importanța acestei convingeri programatice a L. A. N. C. nu poate scăpa nimănui, ea este de o covârșitoare însemnătate pentru biserică.

O seamă de intelectuali laici, și aceasta o subliniez, grupați în jurul providențialului maestru al doctrinei naționaliste-creștine, dl A. C. Cuza, au determinat un curent eminent politic, curent ce astăzi înzestrat cu un program bineprecizat, clar și logic, organizat puternic și solid în mersu-i triumfal și fulgerător a pus stăpânire trainică pe sufletul mulțimei, adică pe majoritatea covârșitoare a națiunii românești. L. A. N. C. — ca mâine aproape totalitatea națiunii redeșteptate și conștiente — vrea să dea bisericii locul ce i se cuvine în viața publică, locul cel mai de frunte, vrea să facă din ideea creștină temelia Statului național întregit. **In acelaș timp L. A. N. C. nu se atinge nici de spiritul nici de sfera învățături bisericești, care este revelație divină și astfel trebuie să fie și să rămână înafară de critica omenească.**

Văzută și apreciată prin această prismă a adevărului, L. A. N. C. condusă de intelectuali laici, simpatizată de întreaga clasă mijlocie și susținută fără nici o rezervă cu un

entuziasm năvalnic de milioanele de țărani români, este o mișcare fără precedent nu numai în trecutul neamului românesc, ci și în analele istoriei universale. Da, fără precedent, fără asemănare! Desfidem pe oricine să facă dovada contrară. Intelectualii de totdeauna și în special ai veacurilor din urmă au fost dacă nu atei pe față, cel puțin indiferenți ironici, dacă nu dușmani fără reticență ai bisericii și ai credinței, cel puțin uneltitori pe căi piezișe, însă nu mai puțin înverșunați contra învățaturii lui Hristos. Atei, ereziarhi, schiamitici, materialști, pozitiviști, socialiști, comuniști, „umanitariști“ și mai ales și înainte de toate francmasoni, iată ce au fost intelectualii pentru biserică, iată curențele cu cari acești preținși intelectuali au înțeles să ferească unitatea creștină zăpăcind'o până la marginea prăpastiei.

Răsfoiți programele tuturor partidelor sau organizațiilor politice din toată lumea și din Țara Românească, verificați convingerile intime ale politicianilor și manifestațiunile lor publice, ele sunt cras materialiste, pozitivistice, „laicizante“, dușmănoase bisericii și credinței!

Care poate și care trebuie să fie deci atitudinea bisericii față de L. A. N. C.? Asupra răspunsului nu poate să fie nici o îndoială: Biserica nu poate avea decât dragoste și binecuvântare pentru curent și organizație, iar reprezentanții bisericii trebuie să dea sprijin neprecupețit acelor ce au ridicat un drapel în numele lui Hristos. **Păstorul bun își dă viața pentru turmă: slujitorii adevărați ai altarului deci nu pot lipsi din motive meschine de ordin personal sau politic din fruntea și grosul oastei ce luptă sincer și desinteresat pentru triumful credinței și al bisericii.** Creștinismul a biruit lumea păgână prin apostolii dârji în credință, desinteresați și gata la suprema jertfă: **Urmașii apostolilor trebuie să reînvie duhul triumfător al luptei desinteresate, al luptei jertfitoare de sine pentru credință: biserică trebuie să redevină „ecclesia militans“** în fața loviturilor perfide și dușmănoase ce i se aplică de veacuri. Arhierii și preoți de rând nu mai pot privi cu mâinile în sân, imposibili la inconștientul spectacol ce duce în mod fatal la cultul trădătorului Iuda, divinizat în Rusia Sovietică pe ruinele bisericii creștine profanate și exterminate.

Reprezentanții adevărați ai bisericii își vor înțelege și își vor face

datoria; avem aceasta convingere cinstită; pentru că dacă unii slujitori ai altarului uitați de sine ar persista îndărătnic în indiferentism nemotivat sau ar trece dela indiferență la o atitudine ostilă față de această înviorătoare și elementară mișcare creștină, între turma credincioasă și aceștia — *nu între turmă și biserică, care este dumnezească, eternă și*

infașibilă — ci între turmă și acești păstori rătăciți conflictul se va deschide fatal și inevitabil, conflict ce *L. A. N. C. nu îl dorește, nu îl vrea și nu îl admite cu nici un preț în interesul prestigiului și autorității clerului.*

Dr. Valeriu Pop
vicepreședintele L. A. N. C.

UN GLAS DIN BANAT

Chestia ovreiască ca problemă socială

Se poate spune chiar că este o problemă socială generală. Problema aceasta a fost abordată tocmai de ovrei. Rapacitatea lor, lipsa de scrupule, concepția lor morală specifică și persistența continuă de a forma oriunde și în orice mediu un „corpus separatum“ au fost cauzele cari au dat naștere curentului antisemit și au abordat problema ovreiască. Situația lor de exploatare și absoluta lor rezistență de a se încopcia în lanțul de interese al popoarelor, în a căror comuniune trăesc, a trezit în chip firesc averziunea popoarelor, care averziunea s'a transformat pe alocuri în ură.

Noi românii, facem parte din cele mai tolerante popoare. La noi n'au fost măceluri, n'au luat ființă incuiziții, n'au fost perzecuții.

Special față de ovrei am fost în toate vremurile chiar și de o toleranță mărginașă cu păcatul. Și totuși cu ce ne-au respălit. Cu o ură nemaipomenită pe cât de neînțeleasă pe atât de neexplicabilă.

În război ne-au vândut, în străini ne-au ponegriț, defăimat, acasă ne-au exploatat. Am fost și suntem exploatați într'un chip direct neomenesc.

Cine avea să aibe dovezi, n'are decât să facă un voiaj de probă prin Maramureș, Bucovina, Nordul Moldovei și Basarabia pentru a se convinge „de visu“ de ceea ce este aievea.

Se poate deci lua drept „intoleranță“ faptul că neamul acesta atât de neomenos exploatat încearcă să reziste și chiar reageze? Este doar un drept firesc și elementar să te aperi când ești atacat.

Și noi suntem atacați pe toate terenurile și în toate chipurile. Armele vrăjmașilor sunt arme grozave, și probate în curs de două milenii decând acest popor a fost presărat între popoare. Comerțul în mâna lor, întreprinderile în mâna lor, banii în mâna lor, puterea în mâna lor.

Patriei ce i-a rămas? Ochii, ca să-și plângă amarul și brațul, ca instrument de răzbunare.

Și totuși problema ovreiască se poate rezolvi numai pe cale socială. Singură societatea, în complexul ei poate lua lupta cu succes. Ovreei nu sunt un neam productiv. Sunt neam de intermediari. Deci, aici trebuie loviți. Să li se substragă condițiile prielnice și sunt bătuți.

Dacă e comerciant, nu cumpăra de la el.

Este avocat, nu-i da procese.

Este medic, nu-l consulta și așa mai departe.

Neputădu-l concura, boicotează-l.

O destăinuire desvăluind o intolerabilă vinovăție guvernamentală

Publicăm mai jos din cuvânt în cuvânt textul demisiei dlui Amos Frâncu, din însărcinarea de consilier juridic al Ministerului de Interne, ce i s'a dat de către dl Prim-Ministru I. C. Brătianu spre a avea sfatul prețios și dezinteresat al celui mai bun cunoscător al chestiunii Moșilor. Din nenorocire buna intenție a Președintelui Consiliului de miniștri a rămas un simplu purum desiderium față de acțiunea nefastă și profund imorală a colegului său Alexandru Constantinescu, care, fiind direct interesat sau prin rudele sale la prosperitatea societăților silvice Jidovești a nedreptățit pe Moși călcând prescripțiile legii agrare spre a favoriza pe Jidani.

Dupăce dl Amos Frâncu a bătut zadarnic toate căile legale, înțelegând că în sânul guvernului liberal fracțiunea, Constantinescu este mai tare decât fracțiunea, cinstită dar fără vlagă condusă de Brătianu, după ce a făcut ultimul demers la M. S. Regele, al cărui cuvânt că pădurile moțești vor fi ale Moșilor a fost călcat cu

Or, pentru ca o societate să poată păși unitar trebuie preparată ca să fie conștie și convinsă de nevoia mare a pasului ei.

La molimi, măsuri severe!

Cu declamări, cu demonstrații nu se duce la rezultat.

Fără huidueli, fără ocări societatea să reacționeze activ. Și rezultatul nu va întârzia.

Dovada cea mai bună Banatul. La noi, nu prea are rost antisemitismul când, abia la 4—5 sate da omul de un sfârnar evreu. Înainte cu 30 ani, în copilăria mea, erau câte 5—6 la un sat.

Bănățenii noștri sobrii, chiaburi, luminați au încetat a mai da condiții prielnice și ovreei s'au retras de sine pe tărâmurii mai prielnice.

Deci să se mobilizeze societatea pentru această luptă care e o luptă de apărare, tăcută cinstită și conștie. Și nici măcar nu trebuie să fii anitsemite!). Nu-i așa?

Mihail Gașpar
Directorul revistei
„Drumul nou“
din Bocșa-Montană

!) Nota Redacției Revista noastră crede, că în combaterea pericolului jidovesc, denunțat atât de cu așos de autor, se cere spre a forma caractere și o atitudine față de jidanilor.

nerușinare prin politica jidovită a Ministrului Constantinescu; dupăce apărătorul Moșilor și-a ușurat sufletul desvăluind Maiestății Sale toate nelegiuirile ce se ascund la aplicarea legii agrare în țara Moșilor, a găsit de cuviință să se despartă prin următoarea demisie de Primul Ministru, care a dovedit în mai multe rânduri, că nu are curajul să rupă cu colegul său dela Domenii, contribuind astfel prin toleranța lui inadmisibilă la spectacolul dureros, ca un om cu totul amoral, abuziv și corupt să exercite în sânul guvernului o influență, determinantă, scorbând prestigiul autorității, răspândind imoralitatea în viața publică, și clătînând credința noastră a tuturora în puterea mântuitoare a făgăduinții regale.

Iată cum sună demisiunea:

8 Ianuarie 1926

Domnule Președinte de Consiliu!

Domnule Ministru de Interne!

Fiind siliț a renunța o clipă de a reprezenta individual comunele Mo-

tești în cauza exproprierii de păduri și pășuni, în urma divergențelor puse la cale între comunele singuratiche, am primit la invitația Domniei Voastre, comunicată în numele interesului general, de a fi jurisconsultul Ministerului de Interne în calitate de consilier juridic pentru Transilvania, fiindcă — deși diurna pusă în vedere nu era potrivită nici pentru a acoperi spesele cu deplasările la București, cum s'a și dovedit în urmă de fapt — socoteam, că o apărare colectivă și în raport cu guvernul, care angajase cu făgăduințe solemne înaintea serbării lui Avram Iancu, va facilita rezolvirea dreaptă a cauzei Moșilor, pentru care era pus la mijloc și cuvântul M. S. Regelui și autoritatea guvernului.

În consecință v'am înaintat memoriul dela 22 Iulie 1924.

Când însă organele executive-silvice și agrare inferioare au început să încalce angajamentele luate, — cu al căror ajutor liniștit spiritele în preajma aniversării tragicului tribun, iar comunele de Moși înlăturând între sine prin convențiuni neînțelegerile inscenate din Fanar și Ghetto au apelat din nou la apărarea mea — m'am văzut silit, având în vedere conflictul ce se întrezărea cu dl. Ministru de Domenii, ale cărui organe sfidau angajamentele Consiliului de Miniștri, să vă pun în vedere telegrafic la 25 Februarie 1925 demisiunea mea din calitatea de consilier juridic urmând să vă trimet și motivarea detaliată.

Cum însă prin depeșa dvoastră din 28 Februarie 1925 mi-ați anunțat amnestierea Moșilor și că „nu e nici drept nici bine să ne refuzi colaborarea dtale“ fiindcă telegrafiați dvoastră „binele se face cu hotărâre și cu răbdare“, am luat hotărârea de a nu vă înainta motivarea amănunțită și a rămâne la post în credința, că o să se ieie măsuri ca dl. Ministru de Domenii să nu-și continue opera n fastă în favorul speculatorilor spre a le scuti pădurile, ce revenea și de drept și de lege și după făgăduințele date comunelor Moțești.

În 5 Noembrie 1925, când mai multe delegații din plășile Huedin și Câmpeni au fost la București, pentru a se interesa de starea cauzelor lor pendinte la Comitetul Agrar, aceste delegații, spre dureroasa lor surprindere, au aflat, că la Comitetul Agrar, chiar sub președinția personală a dlui Ministru de Domenii s'a declarat pierderea pădurilor în domeniul Urmanczy, ucigașul Moșilor, în favoarea societății „Kalotaszegi“ a ba-

ronului Grödl, cu care Ministrul de Domenii se găsește împreună în cartelul „Carpatina“; și au mai aflat delegații, că în celelalte cauze pendinte, și anume în masivul contelui Bánffy și în masivul lui Tischler Mór, s'au luat măsuri prin trimeterea inspectorului general Gologoteanu, instrumentul întregii nenorociri, ca pierderea proceselor și a pădurilor să se înfățișeze ca inevitabilă.

În situația exasperată în care se aflau Moșii la București, în vederea pericolului iminent și neputând avea din cauza lipsei de timp, prilej de a avea contact cu mine, au încercat să străbată la M. S. Regele cu plângerile lor, dar nu au reușit, dându-li-se din partea dlui Ministru al Palatului avizul, că vor putea fi primiți în audiență numai după ce vor înfățișa un memoriu în scris.

După aceste antecedente, solicitat fiind eu din partea delegațiilor de a redacta memoriul și a-l prezenta M. S. Regelui, însoțit de o numeroasă delegație, la București, dl. Mareșal al Palatului ne-a refuzat într'o formă blesantă mijlocirea audienței, care apoi ni s'a acordat prin intervenția personală a dvoastră pe lângă dl. Ministru al Palatului în condițiile cunoscute.

Cu prilejul contactului luat atunci când și dl. Ministru Lăpedatu v'a confirmat, că Moșii au dreptate, ați binevoit a observa, că s'ar fi ocolit calea constituțională, apelându-se la M. S. înainte de a se recurge la Domnia-Voastră ca șef al guvernului, când sunt la mijloc doleante contra unui Ministru de resort, la care obiecțiune eu am constatat — dupăcum desigur v'ați convins citind memoriul — că afară de plângerile generale, reclamațiile se adresau în prima linie în contra Comitetului Agrar, ca autoritate judiciară independentă de guvern, care calcă legile, cuvântul M. S. Regelui și angajamentele Consiliului de Miniștri.

Pe lângă aceasta țin să subliniez, că în Martie 1925 am așteptat trei zile o audiență solicitată, tocmai pentru a vă arăta urzelile dlui Ministru de Domenii ca președinte al Comitetului Agrar în domeniile particularilor și ale societăților exploatare, și neprimind audiența sub pretext, că ați fi ocupat în altă parte, v'am precizat în scris situația exasperată, ce se creiază Moșilor și v'am pus în vedere consecințele, adică apelul la M. S. Regele.

Cum, deși sunt convins, că personal ați avut bune intenții pentru Moși, dar la Ministerul de Domenii

regimul nu s'a schimbat, era de neînlăturat memoriul către M. S. Regele, ați făcut un gest de adevărat bărbat de Stat când ați mijlocit primirea.

În audiență, ca întotdeauna cu francheța mea obișnuită am arătat, că adevăratul răspunzător pentru dezastrul agrar al Moșilor pentru primejdiile prestigiului Coroanei și autorității guvernului, a fost, este și rămâne dl. Ministru Constantinescu, cu rudele și cointeresafii săi vărăfi în societățile exploatare a pădurilor, cari și după legile agrare și după dreptul istoric se cuvin exclusiv Moșilor.

Acum când după audiență urmează a se soluționa la Comitetul Agrar încă cele două masive pendinte, a contelui Bánffy și Tischler Mór, într'o atmosferă, când un deputat guvernamental a comunicat Camerii, că „Tischler a venit cu aur la București“, a sosit în sfârșit prin ziărul „Adevărul“, organul predilect al dlui Ministru de Domenii, ca dovadă a alianței între Fanar și Ghetto, următoarea declarațiune a dlui Ministru.

„Dacă ar fi să se exproprieze proprietarii — susține Ministrul de Domenii — pădurile ar trebui să treacă în proprietatea comunelor, ceiace nu ar aduce Moșilor alt avantaj decât să aibă pășune cu plată și lemne după numărul fumurilor pe bani gata“ (vezi „Adevărul“ No. 12901 din 4 Ian. 1926).

Cum aceasta concordă și cu declarația dlui Ministru, făcută Moșilor la 17 Decembrie 1925, înaintea audienței regale și nici nu a fost desmințită de atunci, iar la audiență am constatat că s'a încercat inducerea în eroare a M. S. Regelui făcând pe M. S. să creadă că contractele de exploatare ar fi înaintea de Alba-Iulia când de fapt s'a dovedit că sunt de data ulterioară; este evident că se urzește călcarea fățișă a legii agrare, iar dl. Ministru de Domenii oferind numai soluții himerice în pădurile Statului, de cari nu se găsesc în terenul litigios, își urmărește sistematic opera de ruinare a Moșilor, pentru care Moșul din Călata Dumitru Furcovici, după contactul luat cu dl. Ministru l-a numit: „Călăul Moșilor“.

Socotesc, că veți admite că răbdarea, ce-mi cereați prin depeșa domniei-voastră, spre a se face binele promis, a ajuns la ultima limita la orice om, necum la Moș.

Și astfel veți înțelege, Domnule Prim-Ministru și Ministru de Interne că hotărârea mea de a demisiona din încredințarea ce mi-ați acordat

se impune ca o datorie de onoare și națională și privată pentru mine, și pentru azi și pentru mâine și pentru totdeauna.

Mă despart cu un intim regret de un bărbat de Stat, despre al cărui rol în acțiunea de întregire a neamului am avut și am cea mai înaltă idee, și nu mă îndoesc că dvoastră care m'ați numit înalte dlu Hiotu „un om care are toate meritele“, ve-ți împărtăși aceiași părere de rău.

Dar pentru dvoastră ca șef al gu-

vernului, cu care tocmai din pricina sistemului Constantinescu nu am putut colabora nici odată, ceiaze mi-ați reproșat în depeșa dvoastră, rămâne să reacționați cum credeți de cuviință ca din biserica lui Horia dela Florica de exhaleze binecuvântări sau blesteme și să se producă un șir de evenimente cari vor fi onoarea sau pata sângeroasă a României-Mari.

Primiți vă rog expresiunea înaltei mele stime și considerațiuni.

Amos Frâncu

SCRISORI DIN PARIS

O Asociație Studențească Național-Creștină la Paris

Ziua de 15 Decembrie 1925, este o zi memorabilă în analele Asociației Studenților Români din Franța. Anume, în seara acestei zile s'a ținut ședința, în care membrii români ai comitetului jidovit și-au înaintat demisia, declarând, că *Asociația nu lucrează în sensul intereselor naționale ale studențimei române din Franța*, și că prin urmare ei refuză concursul lor la o operă vădit antiromânească! Imediat s'a format o comisie de cinci pentru girarea provizorică a afacerilor și pentru a reface, pe bază națională, întreaga asociație.

Faptul a stârnit un entuziasm de nedescris printre rândurile studenților români cari erau de față; — din contra studenții jidani, — majoritatea asociației, — au rămas uimiți și după ce și-au revenit în fire, au provocat o bătăie cu scaunele, ca să contrabalanseze efectul acestei „lovituri“... Sfârșitul ședinței s'a scufundat în scandal și numai poliției i se poate mulțumi că discuțiile n'au degenerat în bătăi, ... cari ar fi adus o reputație nu tocmai favorabilă asociațiunei noastre.

Acest eveniment trebuia să vie, — și dacă el s'a făcut atât de iute, explicația se caută în adunarea dela „Salle Wagram“, din 11 Decembrie 1925. Se știe că toți jidanii din România au organizat un meeting de protestare în „Salle Wagram“ la Paris, în ziua de 11 Decembrie 1925, cu concursul secțiilor comuniste, pentru a protesta contra unei prefinse „terori albe“, ce actualmente „bântuie“ la noi acasă! Oratorii au vorbit în yiddish și nemțește! În numele comuniștilor au vorbit: Henry Torrès și Marcel Wilard, ambii avocați la Paris. Dl Torrès este cunoscut la noi, el a fost „apărăto-

rul“ comuniștilor dela Tatar-Bunar. Dsa, înaintea unui public, care nu aștepta decât asta, a început să înjure țara, dinastia și guvernul românesc. Nu voi repeta odioasele injurii aduse la adresa familiei noastre regale, mă opresc doar la o afirmație a dlui Torrès, zicând el, că „ofițerul român e ca o damă, pudrat, vopsit, și nu e bun decât să asasineze pe jidani“. Și ce e mai semnificativ sala era plină de studenți jidani români, cari aplaudau cu frenezie, ori decâte ori ni se înjura țara, dinastia și armata. Da! era un spectacol foarte trist pentru orice bun român, ca să privești această adunătură de perciunați, cari fraternizează cu bolșevicii, ne subminează țara, fac o intensă propagandă antiromânească, și cari pe lângă toate astea, fac parte din Asociația Studenților Români numai ca să-și asigure ajutorul bănesc al guvernului francez și să neîndreptățească pe studenții români! Este poate inutil să mai adaug, că la sfârșitul meetingului cu toții și-au dat obolul lor pentru fondul comuniștilor, cumpărând foaia bolșevică „România Muncitoare“, ce apare la Paris și în care se aduc elogii asinului dela Senat, Max Goldstein, invitând „tinerimea română comunistă“ (?) să facă la fel! Conduita lor era atât de evidentă, încât luarea sancțiunilor se impunea tot mai mult!

Și într'o bună zi paharul s'a umplut!... Era ziua de 15 Decembrie 1925! Era ziua luminei, a renașterii... când simțul patriotic al studenților români s'a trezit, ca falcică și spontană interpretare a voinței seculare române, opunând, printr'uu „veto“ imperios, stavilă acestor opere meschine de defăimare!

Astfel s'a format comisia provizorică compusă din studenții români: Moruzzi, Cantacuzino, Ianculescu, Bogdan și Brădeanu. Ce e adevărat, comisia asta ar fi și mai românească dacă ar conține unele nume și mai românești de fii născuți din însuș poporul românesc de cea mai pură obârșie română! Ca început însă e bine și-așa, și sperăm ca pe viitor spiritul românesc o să iasă și mai mult la iveală!

Întâiul lucru al comisiei a fost revizuirea listelor pentru ajutor bănesc francez. Se știe, că, în urma manoperelor ale comitetului jidovit trecut, pe aceste liste figurau în mare parte evreii, : 80% din total! Pe urmă, fiecare student jidan este obligat a semna o declarație, prin care el se angajează, că nu va mai lua parte la manifestații și propagande antiromânești, și că se va purta ca un bun și loial cetățean al Regatului român. E un fapt de notat, că până acum foarte puțini jidani au semnat astfel de declarații, prin urmare ei nu vor să facă parte dintr'o Asociație Românească, fraternizând și pe mai departe cu dușmanii noștri! Așadar s'au demascat odată pentru totdeauna, și acum tot românul va ști cum să se poarte față de ei!...

În locul jidanilor, cari nu s'au prezentat, au fost puși studenții români omiși, pe lista ajutorului bănesc, așa că repartizarea se va face într'o măsură mai echitabilă!

Românizarea Asociației continuă cu pași repezi, și sperăm, că în decurs de câteva săptămâni vom putea vorbi de o Asociație Studențească curat românească pusă pe bază Național-Creștină, funcționând cu un nou statut propriu...

Opinia creștină franceză, în frunte cu „Action Française“, și-a exprimat simpatia față de mișcarea noastră.

Din contra jurnalele jidovite, avertizate de către studenții jidani, aduc injurii la adresa noastră și a prof. Cuza. În special „L'Oeuvre“, ziarul jidanului budapestan Téry Gusztáv, și „Le Quotidien“ prin pana păcătoșului român Panait Istrati, urlă zilnic împotriva noastră. De machinațiile bancare și francmasonice ale jidanilor de aici, împotriva finanțelor române, nici nu vorbesc, astea le cunoaște toată lumea!...

În speranța unui viitor mai „auriu“, noi studenții români din Paris, vom conlucra cu tărie și pe mai departe pentru înălțarea poporului românesc, având falnica deviză: „de-a lovi în străinul parazit și în românul necinstit și înstrăinat“!.. Eugen Șincai

Evanghelia sub picioare

Încă dela venirea bolșevicilor la putere în Rusia, a început persecuția Contra Înălților Prelați ai Bisericii creștine. Conducătorii Sovietelor, în care sunt peste 85% jidani, n'au cruțat nimic din ceea ce a fost întemeiat de Cristos. Așa, au înființat diferite societăți, cu seopul vădit de a dărâma învățăturile evanghelice, acestea fiind veșnicul obstacol contra perceptelor talmudice.

Una din aceste societăți, poate cea mai puternică organizație jidovească anticreștină, este a celor „Fără Dumnezeu“, care a ridicat în multe centre ale Rusiei, monumente lui... Iuda Iscarioteanul, preamărind minciuna și ticăloșia.

La Kiew s'a desvelit, nu demult, un asemenea monument, reprezentând pe Iuda în mărime naturală, rupând cu mâinile Crucea și călcând sub picioare Evanghelia. Poporul, revoltat de această nouă ispravă jidovească s'a răsculat, dar armata condusă de ofițeri jidani a înăbușit gestul creștinilor cu mitralierele, în zâmbetul mefistofelic al vânzătorului lui Crist.

*

Iuda Iscarioteanul este tipul trădătorului și al lașității, considerat ca atare de toată lumea. Jidovii însă văd în el un crou al rasei lor, care prin trădare a dat pe Isus acelora cari l-au răstignit pe cruce, crezând că odată cu moartea Mântuitorului vor dispărea și învățăturile Lui, și astfel, legile talmudice ale lui Moise, nu vor mai avea o piedecă în calea lor, împlinindu-se cu un ceas mai de vreme „domnia poporului ales“ — visul lui Israel.

Prin monumentele ridicate acum lui Iuda, jidanii vor să dea și *formal* lovitura decisivă Bisericii Creștine și să arate lumii de pretutindeni, că Evanghelia oriunde și *la timp* va fi călcată în picioare.

La Kiew jidanii *încearcă* să vadă cum le *rezistă* și acest ultim obstacol în calea planului lor mărșav. Cu alte cuvinte, fac o experiență la Kiew și de reușita ei, e legată soarta credinței creștine căreia *acum* sau *mai târziu*, acelaș lucru i se va întâmpla. Și, *de formă*, jidanii au înființat societatea celor „Fără Dumnezeu“, arătând „lumii întregi“ că ura contra religiei creștine s'a „organizat“ de către rușii creștini, și că ei, bolșevicii, această ură nu o pot opri.

De fapt ei lucrează după un plan bine stabilit: dărâmarea a tot ce nu e jidovesc și domnia, peste tot cu-

prinsul, a învățăturilor și discipolilor lui Moise.

E un adevăr recunoscut chiar de jidani, că ei văd în religia creștină tranșeea cea mai grea de cucerit. Creștinismul se opune mereu contra planurilor lor. Și de aceea în Rusia, bolșevicii, aproape toți jidani, au întrebuițat contra celor ce credeau și apărau pe Cristos: Moartea. Toți Mitropoliții, Episcopii și preoții creștini au fost uciși, în schimb nu s'a atins nimeni de un rabin.

Crucea n'o pot suferi jidanii. Pare c'o văd mereu înaintea ochilor, cum *măine* această cruce, de nu o vor distruge ei, *azi*, va pieri la umbra ei neamul semit. De aci lozinca: distrugem crucea, distrugem pe creștini, distrugând creștinismul se ridică mozaismul și deci, prin aceasta noi jidanii vom cuceri lumea.

Dacă ridicăm astăzi statuie lui Iuda jidanul, bațjocorim crucea și călcăm Evanghelia, arătăm „goimilor“ că noi când *vrem*, avem curaj și deci creștinii să ia aminte, că la Kiew, e începutul pe față al luptei noastre. Așa gândesc cei „fără Dumnezeu“.

*

Creștinismul este puterea dătătoare de sănătate morală, de milă și dreptate socială. Pentru creștin, iubire fără Cristos nu se poate închipui, credință fără cruce el nu poate concepe, iar creștinismul fără altar și Evanghelie n'ar putea exista.

Suntem creștini pentru că ne place *binele și iubirea oamenilor*, îl adorăm și venerăm pe Cristos și Crucea căci ne dau acest *bine*.

Fără Cristos și Cruce, noi creștinii suntem fără călăuză în viață și luându-ni-se acestea, jidanii atât așteaptă, ca să ne predomine.

Statuia lui Iuda dela Kiew, asta ne-o spune.

Creștinii dar să ia aminte, că bronzul Iscarioteanului din piața Kiewului, în mijlocul ortodoxismului, slidează creștinătatea și că un ochiu al lui Iuda e către Patriarhii ortodoxi și altul către Papa dela Roma.

Lupta aceasta a jidanilor, fără a avea aparență de comic, se desfășoară vehement. Până acum au dus-o pe sub *ascuns*, acum, prin monumentul dela Kiew, lupta e *pe față* și ne arată *ce vor*.

*

Când, pentru prima oară neamul românesc a deschis ochii la viață, el a simțit în jurul său un suflu puternic și îmbălsămător de crești-

nism. Cnezii și Voevozii noștri au crescut la umbra bisericii creștine ortodoxe. Și credința creștină a fost stâlpul cel mai puternic în rezistența noastră de veacuri *azi*. Domnitorii noștrii plecau la războiu având ca talisman: crucea în suflet și pe steag.

Când se întorceau dela lupte, mai întotdeauna biruitori, ridicau câte o mănăstire în semn de mărime și laudă crucii, care niciodată nu i-a părăsit.

Primele începuturi de slove scrise tot pe lângă cruce s'au desvoltat, în chillile mănăstirilor.

Evanghelia a fost prima carte pe care au cunoscut-o strămoșii noștrii.

Așadar Biserica, Crucea și Evanghelia, c'un cuvânt credința în Cristos, nouă românilor ne-a fost cheazășie pentru ființa noastră.

Oricine ar încerca să ne ia aceste *bunuri sfinte* ne ia sufletul nostru, ne ia viața noastră, căci nu ne putem despărți de ceea ce a fost cultul strămoșilor noștri și al nostru.

Privind dar monumentul lui Iuda dela Kiew, ridicat prin jidani și de jidani, adică de vrășmașii de moarte ai creștinilor, ne putem da seamă că acest Iuda în *bronț, privește și către noi* și îndeamnă pe jidanii din mijlocul nostru să facă la fel. Și din păcate, în țara noastră avem mulți jidani și încă din cei îndrăzneți cari, nu de mult, prin bomba lui Max Goldstein, aruncată acum doi ani în plin Senat, a omorât printre alții chiar un episcop român.

Jidanii de pretutindeni sunt la fel, cei dela Kiew cari au *înviat* din nou pe Iuda ca și Max Goldstein, care a *vrut* să distrugă cu o bombă: o credință și un neam.

Dacă astfel stau lucrurile, dacă Iuda la Kiew suit pe soclu, calcă Evanghelia sub picioare, ne întrebăm: Ce face Biserica creștină? Iși *dă* ea seama că o *rasă blestemată* îi dărâmă temelia? Ce zic la aceasta Patriarhii ortodoxi și Papa dela Roma? Capii tutulor creștinilor.

E timpul, credem, ca oriunde se află creștini, ei să se *gândiască și să vadă ce au de făcut* contra celor cari le subminează credința.

Ca jidanii să-și *bată joc de noi* așa-cum le place lor și noi să nu reacționăm deloc, mi se pare ceva grozav de absurd.

E timpul ca Biserica Creștină și Catholică să dea semnalul, căci la Kiew a fost *provocată* direct și jignită.

Deocamdată constatăm că nu *departe de noi* în plin creștinism, Iuda sfarmă Crucea și calcă în picioare Evanghelia.

C. Argintaru.

Din doleanțele invalizilor din războiu

În legătură cu articolele camaradului C. Argintaru, apărute în admirabilă revistă „Țara Noastră“ prin care arată lipsurile materiale în care au fost lăsați să trăiască invalizii, voi încerca să semnalez opiniei publice o chestiune de ordin moral, care cu bunăvoință din partea guvernului s'ar fi putut rezolva foarte ușor, mai cu seamă că ea nu compoartă sacrificii materiale din partea Statului: „Decorarea invalizilor din războiu, cari nu posedă decorații“.

Intregirea neamului s'a făcut cu mari sacrificii omenești aduse în războiul din 1916—18 și campania din 1919 când întreaga suflare românească s'a ridicat din culmile Carpaților și până la Marea-Neagră pentru realizarea idealului național.

Pe lângă eroii cari au căzut vitejște pe câmpul de luptă, a căror memorie a fost immortalizată prin „Mormântul Eroului necunoscut“ și decretarea sărbătorii Înălțarea Domnului ca „Ziua Eroului“, de pe urma războiului au rămas și invalizii din războiu — expresia fidelă a abnegației de sine și a devotamentului față de Tron și Țară.

Deși în Parlamentul țării s'a vorbit neîncetat, dela 1918 și până în prezent, de sacrificiile cu cari s'a realizat „România-Mare“; deși cu ocazia vizitelor diplomaților streini, cari au vizitat România în acest interval de timp, s'a accentuat importanța jertfelor aduse de noi în răz-

boiul mondial — totuși, nici un guvern nu s'a gândit la o recompensă morală, care să se acorde invalizilor de războiu.

Cu atât mai mult este condamnată nepăsarea ce s'a arătat față de invalizii de războiu, încât cu ocazia încoronării s'au acordat decorațiunile „Coroana și Steaua României“ tuturor categoriilor de cetățeni (chiar minoritari), funcționarilor publici și de Stat, iar ei — ofițeri și grade inferioare, invalizi din războiu — cari au contribuit cu jertfa sănătății lor la înfăptuirea idealului național, al României-Mari de astăzi, au fost trecuți cu vederea ca niște factori neînsemnați în concertul vieții politice și sociale.

Pentru ca generațiile tinere, care se ridică astăzi și care în viitor vor fi chemate să apere țara, în timp de războiu, să vadă în invalizi de războiu un stimulent spre jertfa supremă, o inițiativă ce s'ar lua de Ministerul de Interne și oficiul național I. O. V. ar fi venită la timp spre a ridica această categorie de „cetățeni de onoare“ la considerația pe care o merită.

Nu mă îndoiesc că forurile competente nu vor întârzia să traducă în fapte acest desiderat al invalizilor de războiu. Viitorul va hotărâ dacă m'am înșelat sau nu în aprecierile mele.

Ștefan Căplesc
ofițer invalid

„Talerul cu două fețe“

Publicăm mai jos următorul rechizitoriu făcut acelor elemente, cari sprijinesc acțiunea noastră numai cu gura, nu cu fapta; și așteptăm din partea celor vizați să răspundă inimii autor și bun Român cu fapte cari clădesc, nu cu vorbe, cari sună în vânt sau cu diplomația tăcerii, proprie fricoșilor, vinovaților și jidoviților.

Onoare dlui Crișan al cărui articol îl reproducem precum urmează:

Grijiți, notați dlor că vorbesc de „talerul“ care nu-și schimbă „fețele“ la nici o „schimbare de atmosferă“...

În timp ce, cei mai mulți oameni, români cu adevărat simț național, luptă contra elementului periculos — Jidanul — căutând a scăpa poporul de acești paraziți, majoritatea e încă în mâinile acestor cosmpoliți.

Să nu cadă învinuirile numai asupra oamenilor politici, deși majoritatea lor sunt jidoviți, ci să căutăm în rândurile „luptătorilor“, — mai clar spus — în rândurile celor ce fac pe luptătorii în fața luptătorilor și, vă asigur dlor, că o să găsiți mulți, foarte mulți, cari în față dau grozav pe antisemiții, iar în dos, dacă ar fi urmăriți, sunt cele mai periculoase elemente.

Sunt elemente tinere dlor (vorbesc din convingere), cari ar trebui să se simtă până în adânc pătrunse de ideea națională, să lupte în limitele posibilității pentru această idee, însă, constat cu mare durere, că sunt elementele cele mai periculoase...

Pentru ce dlor, cari faceți parte din acei tineri studenți inițiatori ai mișcării naționale creștine, pentru ce nu simțiți mai viu dragostea de

patrie în inima dvoastră? Pentru ce sunteți dispuși a servi în orice moment pe Jidan? Pentru ce, dvoastră, cari trăiți din bani scumpi ai Statului, vă hrăniți cu scrisul jidovit sau jidovesc? Pentruce strângeți cu atâta căldură cupoane din ziarul „Dimineța“ (pe sub mână, căci pe față vă place a vă da antisemiții), și nu din alt ziar românesc??

Pentru ce onorabililor..., pentru ce jucăți cu atâta măiestrie pe „talerul cu două fețe“? Credeți oare, că dacă pielea dvoastră nu e dispusă a se roși în asemenea cazuri, sunteți siguri, că nu veți fi descoperiți? Vă înșelați amarnic!

Sau credeți, că un abonament la „Infrățirea Românească“, pe care poate nici azi nu l'ați plătit, vă scuză sau vă acopere intențiile și faptele?

Dacă acest ziar vă umbrește după ce ați fost bine încălziți de altul sau altele evreiești, vă rog mult a vă îngriji de cei din jur, cari nu fac dosare din „Infrățirea“ fără a ști ce conține, ca dvoastră, ci citesc articol de articol cu cel mai viu interes. Păziți-vă!

Deocamdată atât.

Ioan Crișan
(Aiud)

Corespondență din Hârlău

Nu de mult și plăeșii lui Ștefan Cel Mare au avut fericirea să audă glasul de vâpae a marelui român A. C. Cuza, care printr'o entuziastă cuvântare a explicat rolul covârșitor de mare ce-l are L. A. N. C.

Aici în vechea reședință de odinioară a Domnilor moldoveni s'au adunat câteva sute de săteni să asculte ca pe vremea lui Ștefan Cel Mare — nezăhăiți de nimeni — cuvântul de apărare împotriva celei mai hidoase jifte, care sunt jidanii — ce stăpânesc vremelnice acest colț de rai al Moldovei. Astăzi sub faldurile treiculorului cu semnul băștinășiei noastre — Svastica — sunt adunați toți bunii români.

Celor ce nu vor să priceapă le zicem: treziți-vă, a sunat ora 11-a și la luptă.

Isbânda va fi a noastră.

Eug. Grigoriu, Hârlău.

Din Vatra-Dornei

În ziua de 1 Dec. 1925 o ceată de jidani în frunte cu Hahamul Kahan și frații Grünberg, înarmați cu ciomege, cuțite și topoare s'au luat în amiază mare după primarul comunei Neagra-Șaruhu N. Ortoanu pe strada Regele Ferdinand ca să se răzbune pe dsa în urma unui conflict comercial avut cu frații Grünberg.

Dacă acesta nu s'ar fi refugiat

imediat în localul băncii Câmpulungul Moldovenesc, ar fi fost oribil zdrobit și chiar omorât de aceste lăpădături ale omenirii. Nu e unicul caz de felul acesta întâmplat în orașul nostru la care autoritățile nepăsătoare?! închid ochii în fața unor asemenea provocări, care pot avea pe viitor urmări destul de grave.

Vultureanu.

RECENZII

„IGIENA NAȚIUNEI“ de I. Moldovan

Una din urmările chaoticei desorientări, provocate de războiul mondial, este pripășirea internaționalismului. Găsim în acest fenomen post-belic simptomul unei decadente generale. Este aproape așa cum s'a manifestat el și în Roma Imperială, în care toate națiunile și religiunile lumii de pe atunci, au găsit un ospitalier refugiu, pentru a slăbi aceea admirabilă coeziune națională și religioasă care a înfăptuit prodigioasa ascensiune a Romei Republicane. Analogia este evidentă. Căci la multe din popoarele lumii de azi vechea solidaritate națională este grav amenințată de către internaționalismul bolșevic. Acesta caută a cuceri cât mai multe țări, pentru a le transforma, din organisme vii, creatoare de energii inepuizabile, — într'un vast laborator de exploatare a capitalului uman.

Reacțiunea conștientă a națiunilor sănătoase însă nu a întârziat. Instinctul nativ, care palpita în sufletul fiecărei națiuni dornice de viață, s'a împotrivit, din primul moment, curentului de desăregare socială „internațională“. Totuși acest instinct nu a fost destul de puternic pentru a paraliza acțiunea demagogică, care se folosește de cele mai corupte și mincinoase mijloace, voind a rățăci și târbăci opiniunea publică mondială. A trebuit să reacționeze și pătura intelectuală. „Ideile nu pot fi combătute decât prin idei. Căci cu tunul nu poți trage în idei“.

S'a mișcat deci și intelectualitatea națiunilor, pentru a crea sănătoasa *ideologie națională*, care să fie serul de reacțiune contra microbului internațional.

Doctrina națională, care a coordonat toate cercetările ample de explicare științifică a fenomenelor specifice naționale, tinde a se perfecționa pe zi ce merge. Astfel națiunea a fost ridicată din domeniul entităților

abstracte, în acela al realităților științifice.

Am cunoscut, până acum, națiunea ca un organism și o unitate culturală, istorică, economică.

*

Volumul mic, dar cu atât mai concentrat, al dlui prof. Iuliu Moldovan distinsul și savantul nostru igienist, apărut în vitrinele librăriilor, acum câteva zile, — ne desvăluie o nouă latură a doctrinei naționaliste, anume: explicarea biologică a necesității de viață națională. Dl prof. Moldovan ne-a dat, în acest volum, o nouă dovadă al vastelor sale cunoștințe și al înflăcăratului său patriotism.

În introducerea îngrijită al acestei erudite lucrări, autorul ne arată superioritatea științifică a naționalismului asupra internaționalismului hibrid, pe care-l combate, cu multă pricepere. Naționalismul de stat, îl completează cu *naționalismul biologic*, considerând și explicând națiunea ca o *formațiune biologică*.

Transcriem definiția științifică a națiunii, aflată la sfârșitul introducerii, pe care o înregistrăm, ca un real aport la studiul doctrinei naționaliste. Iată dar, cum este definită națiunea de către dl prof. Moldovan (la pag. 12): „*Națiunea este o realitate biologică, o formațiune umană cu biologia și patologia ei specifică, a cărei evoluție și viitor sunt în primul rând determinate prin calitățile ei moștenite, prin vigoarea ei numerică și prin interferența mediului în care trăește. Așa fiind, ținta noastră, scopul vieții, va fi păstrarea nepătată ori chiar ridicarea nivelului patrimoniului ereditar, garantarea unei forțe numerice a națiunii, suficiente pentru asigurarea reușitei în concurența popoarelor și în fine alcătuirea în așa fel a mediului în care trăim, ca fiecare să-și poată valorifica mai bine, în interesul națiunii, calitățile înăscute.*

Trecând la primul capitol al acestei lucrări, autorul tratează, *ereditate*, ca o problemă cardinală, în viața națiunilor. Ca un corolar firesc al acesteia premise, se vorbește despre *selecțiune și contraselecțiune*, ca un corectiv eficace pentru nivelul inegalităților și a defectuosității ereditare.

Un alt capitol interesant se ocupă cu *problema populației*, înfățișându-o în lumina valorii ei biopolitice. Se vorbește aici despre importanța forței numerice și despre creșterea populației, combătându-se teoria originală și extrem de pesimistă a lui Malthus, care este înlocuită cu neomaltusianismul modern.

Cel mai important capitol însă se ocupă cu *Igiena națiunii în practică*.

După câteva date istorice introductive, — este reliefată importanța familiei ca element al națiunii, precum și toate problemele, cari decurg din această chestiune. Înainte de toate se indică *mijloacele de combatere a boalelor venerice și al alcoolismului, ca dăunătoare rasei umane*. Pe urmă se luminează *problema căsătoriei din punct de vedere igienic*. În interesul superior al conservării naționale se propune *eliminarea dela căsătorie a indivizilor cu defecte, fie prin sterilizare forțată, care este o idee foarte originală, fie prin izolare*. Tot în ordinea aceasta de idei se pledează pentru *admiterea avortului din indicație igienică*.

Pe urmă autorul vorbește despre *ridicarea și stimularea natalității elementelor cu calități biologice superioare și despre combaterarea natalității infantile*.

Un deosebit interes, pentru noi, prezintă pasajul acestui capitol, care se ocupă cu *problema imigrării*.

Aici se vorbește despre pericolul neîngrădirii imigrațiunii, care la noi, la Români este de o actualitate palpantă.

Reproducem câteva idei luminoase, pe cari ar putea să și-le întipărească fiecare bun Român, fie el guvernant sau guvernat, dacă-și iubește țara și neamul așa, cum și-l iubește prof. Moldovan.

Cu ochiul său ager și cu mintea sa pătrunzătoare, a prins și a pus la punct, cum nu se poate mai bine, această chestiune. Iată anume ce scrie la pag. 58: „*Considerăm ca o lașitate o greșală de neiertat, dacă admitem ca streini, cari nu au nici cea mai mică legătură cu trecutul patriei noastre, cari vin la noi*

numai ca să ne exploateze buna credință, cari nu ne iubesc țara, ba chiar o batjocuresc, ca acești streini să se poată așeza fără nici o dificultate la noi, să beneficieze imediat de toate drepturile, să ne absoarbă inutil energiile noastre și să ne pericliteze viitorul. Trebuie și noi să regulăm și să limităm imigrarea, așa cum o fac toate țările conștiente de datoria față de cetățenii lor“.

Iată cuvintele unui adevărat patriot, care simte și trăiește într-adevăr nevoile și aspirațiunile neamului său!

Ca încheiere el vorbește despre importanța înregistrării și urmăririi capitalului uman, statistica fiind cel mai prețios auxiliar al unei biopolitice sănătoase, — și despre problema organizării muncii și al urbanizării, ca două chestiuni arzătoare a timpurilor noastre.

Ultimul capitol al lucrării ne arată că problema igienei națiunii este în primul rând o problemă al educațiunii, pe care trebuie să o cultivăm cu sfințenie, dacă vrem să producem acel „echilibru între fizic, intelect și suflet“, atât de zdruncinat azi la indivizii, ce compun diferitele națiuni, — și dacă vrem să păstrăm, cu vrednicie, patrimoniul sănătății neamului, moștenit dela strămoșii noștri.

*

Acesta ar fi rezumatul succint al volumașului elegant legat, care cuprinde 70 de pagini, tipărite pe o hârtie fină și cu literă frumoasă. Formatul exterior plăcut este demn de conținutul său prețios, dezvoltat într-un stil plastic, presărat cu imagini bogate, cu exemple sugestive și provăzută cu un aparat de statistice convingătoare, cari sunt dovada unor cercetări laborioase și a unei munci migăloase.

Folosindu-se autorul de o terminologie științifică mai înaltă, cartea aceasta nu este accesibilă tuturor păturilor sociale. Ea nici nu vrea să fie atât o carte de popularizare igienică, cât mai mult o contribuție serioasă și științifică la studiul problemelor biologice, pe care le abordează și doctrina naționalistă.

Ea ne servește însă ca o probă a concepțiunilor înalte și al orizontului larg de vedere, adevărat european, cu cari este înzestrat dl prof. Moldovan.

Știm, că tot ce a scris el aici, nu cade în domeniul teoriei pure, eșite din laboratorii hermetic închise de realitățile vieții. Căci cunoaștem serioasa și rodnică activitate, pe teren

practic, a dlui prof. Moldovan, care pe timpul când era un factor determinant în conducerea Țării, a înființat o mulțime de instituții salutare de igienă publică. Podoaba acestora este însuși Institutul de Igienă și Igiena Socială dela Universitatea din Cluj, pe care-l conduce, acum de peste 5 ani, cu atâta râvnă desinteresată.

Luarea jurământului și sfințirea drapelului L. A. N. C. din județul Cluj

Duminecă în 17 l. c. dnii dr V. Roman, secret. gen. al L. A. N. C. colonel Brândușa, și studentul I. Șerbu, cu trenul de 2 jum. au mers pentru a lua parte la sfințirea drapelului și luarea jurământului din comunele Calata și Călățele.

La Huedin s'au mai alăturat primei echipe și dl Lupaș și dl Ciungariu membri ai L. A. N. C.

La Călata deși era pela orele 5 noaptea ne-au așteptat câțiva săteni în frunte cu vrednicul sătean Furcovici, care ne-a condus acasă la dsa unde am stat până pela orele 9 când am mers la biserică unde a avut loc sfințirea drapelului L. A. N. C. din Călata și Călățele, în fața unui public atât de numeros că nu mai putea pătrunde în biserică.

După sfințirea drapelului părintele din loc prin câteva cuvinte a arătat poporenilor că mișcarea națională-creștină este sfântă pentru că pleacă din biserică.

Dl dr V. Roman i-a răspuns, mulțumindu-i și invită pe toți să ia parte la întrunirea ce se va ține în localul școlii, pentru luarea jurământului.

Notez că deși timpul era înaintat totuși sala școlii era arhiplină, mulți fiind siliți să stea pe-afară.

Săteanul Furcovici printr'un cuvânt de deschidere de-o rară frumusețe a arătat rostul venirii noastre și face tuturur un apel să formeze un singur front în fața pericolului jidovesc înscriindu-se în L. A. N. C. de unde ne mai poate veni mântuirea Neamului de lipitorile jidvești.

Dl col. Brândușa, ca ofițer invalid și ca vice-președinte al comitetului local din Cluj spune: „Cum în război ne-am jertfit pentru interese străine cu atât mai mult suntem datori în momentul de față să ne facem datoria față de Țara noastră.

Pentru ca să ne putem soluționa problema jidovească va trebui să înțocmim în țară legalitatea și cinstea,

în interesul superior al Țării am vrea să-l vedem, cât mai curând, pus iarăși în posibilitatea de-a putea dispune, pentru ca să realizeze frumoasele planuri înfățișate în opera sa „Igienă națiunii“. Recomandăm, această carte cu o deosebită căldură tuturor cetitorilor noștri, cari poartă la suflet viitorul și fericirea neamului.

Caius Barboși

controluri severe și sancțiunile cele mai aspre pentru cei necinstiți.

Alegerile generale din primăvară vor da dovada despre dreptul de existență al Neamului românesc.

Studentul I. Șerbu, vorbește în numele studențimii, arătând că suntem în pericol de-a avea o clasă dirigentă străină, prin inundarea Jidaniilor în Universitățile noastre.

Dl dr. V. Roman, spune că Țara noastră e cea mai frumoasă și mai bogată grădină din întreagă lumea. Însă în această grădină, în mijlocul lucernei sănătoase s'a strecurat o plantă otrăvitoare care se întinde distrugând tot ce e bun. Pe aceasta trebuie să o distrugem. Trebuie să nimicim pe jidani.

Ce să facem cu ei? Nu vrem desordini. „Nici pe cei roșii la barbă să nu punem mâna?“ întreabă un țaran: „Nu te spurca de barba lui c'apoi să 'nfunzi pușcăriă“ — fu răspunsul. Vom întreba în parlament și prin legi, le vom lua drepturile politice, pământurile, casele și pădurile.

Cine vrea să-și facă datoria, să se înscrie în L. A. N. C. Nouă însă nu ne trebuie decât pe acel care-i convins și are curajul să spună adevărul.

La sfârșit se adresează femeilor și le spune: „Noi mântuim prezentul și dvoastră viitorul!“

După aceste se ia jurământul. Într'un singur glas rostesc toți formula jurământului, obligându-se că vor rămâne pe veci credincioși datoriiilor impuse de L. A. N. C.

Se alege apoi comitetul în frunte cu președintele Furcovici, iar sătenii într'un mare număr se înscriu în L. A. N. C.

De aci la orele 2, ne îndreptăm către Călățele. La gară, la Călățele suntem așteptați de-o sanie și de un grup de flăcăi cari ne conduc în localul școlii unde o mulțime imensă

de bărbați și femei, bătrâni și tineri ne așteptau cu nerăbdare. Indată se deschide ședința de către dl *Lupaș* care prezintă pe delegații L. A. N. C. insistând asupra necesității de a ne organiza pentru lupta ce vom duce împotriva celor cari nu fac decât să ne sugă sângele și măduva.

Pe urmă a i vorbit, rând pe rând

L. A. N. C. în județul Cluj: la Hodis și Poeni

Cu ziua de Duminică 17 Ianuarie 1926 s'a sporit numărul organizațiilor L. A. N. C. prin luarea jurământului și sfințirea drapelului din comunele Hodis și Poeni. Ca delegați ai centrului au luat parte: președintele comitetului județean dl Dr. V. Pop, studentii Ionel A. Mureșeanu, secretarul comitetului regional și Zeno Barbul. In gara Morsig delegații au fost întâmpinați de distinsul luptător din plasa Crișului, dl Dr. Luciniu Grapini, care îi conduce în întreg turneul. In comuna Hodis, delegații au fost înștiințați din partea jandarmilor că primpretorul dl Miron Octavian a ordonat interzicerea adunării proiectate. După expunerea dlui V. Pop, prin care încunoștiințează pe jandarmi, că nu e vorba decât de un act bisericesc: sfințirea drapelului și luarea jurământului, jandarmii iau atitudine pasivă. După Sf. liturghie, în fața bisericii, în mijlocul unei mulțimii considerabile atât din comună cât și din jur, părintele local sfințește drapelul Ligii.

Dl V. Pop în calde cuvinte face cunoscut celor de față însemnătatea steagului și programul Ligei, căreia îi jură credință. In numele studenților dela Universitatea din Cluj, vorbește tânărul Ionel A. Mureșeanu, care în cuvinte înflăcărâte chiamă țărâtimea în ajutorul studențimii, care alături de L. A. N. C. luptă pentru înaintarea Românilui în țara lui. In sfârșit vorbește primarul din Bologa dl Potra, care în cuvinte bine simțite, descrie activitatea jidanilor din regiune în timpul războiului și rolul lor în gărziile naționale-maghiare în timpul revoluției. Dl V. Pop ia jurământul dela peste 150 de membri noi și urmat de un grup de 60 țărâni trece în comuna Poeni.

Poeni. La capul satului delegația e primită de sătenii adunați în jurul steagului Ligii. In biserica gr.-cat. se face sfințirea steagului de către părintele Sabin G. Truția, care în urmă în cuvinte adânc simțite explică ca părinte sufletească credincioșilor săi însemnătatea acestui act care, — după

dl colonel *Brândușa*, studentul *Serbu* și dl *Valer Roman* arătând, toți trei, în cadrul unor discursuri alese și bine simțite, nizuințele și organizarea L. A. N. C.

La orele 5 nise oferă o masă și cu trenul de 7 părăsim satul Călățele în mijlocul celei mai mari însuflețiri.

Rep.

cum zice dsa — numai spre bine poate fi ca orice lucru ce începe din biserică și are ca țintă: Hristos, Regele, Națiunea. In fața bisericii dl Dr. Pop mulțumind preotului pentru sentimentele pe care le nutrește față de această mișcare crești-

nească, ca rămas bun spune țărănilor programul Ligii, accentuând în acelaș timp că L. A. N. C. nu propagă ura ci aceeași dragoste pe care a propovăduit-o și Hristos. *Dar să ne aducem aminte din Sf. evanghelie — zice dsa — că acelaș Hristos, când nu a mai putut răbda batjocura zarafilor în casa părintelui său, luând biciul i-a alungat pe nemernicii profanatori. Așa vrea și L. A. N. C. să curățească sfințele plaiuri ale țării de toți cei ce o batjocoresc, o sug și umilesc.* Mai vorbește studentul Ionel A. Mureșeanu, care după ce expune jertfele prin cari s'a înfăptuit România-Mare chiamă țărâni alături de Ligă să apere țara de jidani.

Rep.

INFORMAȚIUNI

DELA L. A. N. C.

Schimbări la Secretariate. Dl Președinte al Comitetului Regional a făcut următoarele confirmări în posturile de secretari, devănite vacante:

La Comitetul Regional a fost numit dl *Ionel A. Mureșeanu*, student în drept, — în locul dlui *Victor Medrea*, trecut la organizația centrală a L. A. N. C. din Capitală, ca secretar de redacție al ziarului „Apărarea Națională“.

La Comitetul local: dl *Dumitru Ivan*, student în drept, în locul dlui *Ilie Radu* plecat din Cluj.

STUDENTEȘTI

Promovarea de doctor a dlui Ion Suciu, Președintele Centrului „Petru Maior“ din Cluj. Sâmbătă în 16 Ianuarie a. c., a fost promovată la rangul de doctor în drept, în cadrul obișnuitelor solemnități protocolare, dl *Ion Suciu*, distinsul și valorosul Președinte al Centrului Studențesc „Petru Maior“. Aula Universității, unde a avut loc promovarea, a fost tixită de o mare mulțime de studenți, cari au venit să asiste la promovarea iubitului lor președinte. După solemnitate noul Doctor a fost viu ovaționat de către studențimea prezentă.

A urmat o agapă colegială, la care au toastat delegații societăților pe facultăți, precum și dl *Valer Roman*, secretarul general al L. A. N. C. care a asistat și la promovare.

Câteva zile după promovare, dl *Dr. Ion Suciu* și-a dat demisia din

demnitatea de președinte al Centrului pe care a îndeplinit-o, cu atâta vrednicie și pricepere, timp de un an de zile.

El părăsește Clujul, pentru a se stabili la București, unde își va face stagiul la dl avocat *Dr. Valer Roman*, secretarul general al L. A. N. C.

Acolo va avea ocazia să-și continue însuflețita sa activitate începută la Cluj, luptând, de acum înainte, sub faldurile drapelului L. A. N. C. din Capitala Țării.

Urăm distinsului nostru tovarăș de luptă cel mai desăvârșit succes, în cariera frumoasă, pe care și-a ales-o, — precum și mult noroc și fericire în viață.

INTERNE

Crimă contra sănătății neamului. Dl prof. *Em. Pioraș* din Gherla, un român inimos, ne trimite următoarea informație, culeasă de d-sa la fața locului, pe care noi o reproducem, fără modificare:

„In comuna *Reteag* județul *Somes* în cursul serbărilor s'a constatat moartea repentină a unui țărân din cauza vinarsului băut într'o crâsmă jidovească de acolo. Întâmplându-se aceasta a 10-a oară, cazul a fost suspect și s'a cerut analizarea băuturilor jidanului, din partea celor competenți. Nu știm care-i rezultatul analizei. Ni se pare însă că jidanul nu va avea nici o pricină din acest motiv. Doară jidani sunt mșteri în arta de a îndrepta chiar și păcatele personale în contra neamului și a țării, înclinând dreptatea pe

partea lor chiar și atunci, când le este vădită vinovăția. Ei știu că nedreptatea făcută românului și dreptatea făcută jidanului în contra românului este un mijloc latent dar sigur de bolșevizare a spiritelor și de îndreptare pe drumul anarhiei mult așteptate de jidani.“

*

Reacțiunea demnă a studenței mei orădene contra profanării și iudaizării teatrului orășenesc din Oradea. În seara de 17 Ianuarie a. c., studențimea română și creștină dela Academia de Drecht din Oradea a huiduit piesa „Uriemberek“, ce urma să fie jucată, de către trupa maghiaro-jidovească, pe scena teatrului orășenesc, care poartă numele M. S. Reginei.

Această piesă conține cea mai nerușinată apologie a tendințelor de dominațiune jidovească. Jucată fiind de artiștii jidani dela acel teatru, ea a fost îndelung ovaționată și sărbătorită de către publicul jidovesc, prezent, în număr imens, la aceste spectacole.

De aceea gestul curajos și demn al studenței orădene, care a țâșnit, ca o spontană izbucnire al indignării naționale contra cinismului iudaic, — ne umple de mândrie!

Laudă și cinste lor!

Cu această ocaziune însă autoritățile jidovite au încercat să ia apărarea jidanilor, — bruscând și insultând pe studenți, pentru a provoca reacțiunea acestora.

Asta era de lipsă pentru a putea stinge orice licărire a revoltei profund justificate, care clocotește în piepturile cu ate a celor, ce nu sunt slugile jidanilor, — pentru a-i putea astfel, sub pretextul „ultragiului contra autorității publice“, — deferi justiției militare.

În numărul viitor vom da o descriere amănunțită a incidentului petrecut. Tot cu această ocaziune vom aduce senzaționale destăinuiri despre atitudinea și activitatea desgustător de jidovită, a Prefectului *Regman*, Colonelului *Bădescu* și polițaiului *Rău*. Sunt cele mai caracteristice trei specimene, pe cari le-a înregistrat filosemitismul cointeresat al țării noastre.

*

Pericolul înstrăinării și distrugerii a Căilor Ferate Române. Majoritatea depourilor de locomotive C. F. R. a serviciului de Tracțiune și secțiile de întreținerea liniilor din tot Ardealul sunt conduse numai de jidani. Aceasta s'a întâmplat cu ajutorul Jidăniților din fosta

Direcție Regională C. F. R. din Cluj și cu aprobarea Direcțiunei Generale C. F. R. București.

Rugăm Direcția Generală C. F. R., ca așa, cum a introdus Jidanii în Calea Ferată Română, să-i și scoată, căci altfel nu va fi bine.

EXTERNE

Antisemitism în Algeria. În orașul *Oran* din Algeria, a cărei populație este năpădită de jidani veniți din toată lumea, s'a început o mare mișcare antisemită. Cu ocazia ultimelor alegeri comunale, a fost ales, ca primar, un cunoscut luptător antisemit: *Dr. Molle*. Acesta, imediat după alegerea sa, a publicat un articol răsunător în „*Petit Oranais*“, reproducând un citat din Luther contra jidanilor. Imediat guvernorul jidovit al Algeriei a ordonat contra lui perchiiziții, sechestrare de epistole etc., sub pretextul de „instigare la războiu civil“.

Ca răspuns, populația revoltată din *Oran*, a ales, cu ocazia recențelor alegeri generale, **trei deputați antisemiți!**

*

Habsburg & Co. Sub acest nume s'a înregistrat la Tribunalul din Viena, acum nu demult, o nouă firmă a unei mari întreprinderi de lână, a cărei titular este un fiu al archiducului *Leopold Salvator*. Iar companistul acestei firme este un: *jidani*. Admirabilă împărechere.

*

Cifre elocvente. Dintre cei 316 de medici, pe cari îi are Capitala Austriei, 85% sunt jidani; iar dintre 1940 de avocați, sunt numai 300 *nejidani* (goimi).

*

Situația jidanilor din Rusia sovietică. Ziarul jidovesc din Viena „*Wahrheit*“ constată: 1. Nu poate fi vorba ca un jidan să participe la mișcările anticomuniste, căci o contra-revoluție în Rusia ar însemna pieirea jidanilor. 2. Deși instrucția religioasă este interzisă tinerilor sub 18 ani, totuși jidanii o pot exercita, pe cale particulară și secretă. 3. Cu sechestrarea sinagogelor nu stă atât de rău, ca și cu cea a bisericilor. 4. Sabathul poate fi mai ușor sărbătorit, decât oriunde în lume, căci în Rusia nu există repaus Duminecal legiferat.

Iată dar cum se laudă jidanii cu situația lor favorizată, în țara, a cărei sute de milioane de locuitori sunt cei mai fanatici antisemiți, și

pe cari ei îi terorizează cu cele mai criminale mijloace. Dar până când?

*

Dictarura financiară. Treisprezece bancheri americani, (sau mai precis: jidani din America), au interprins o mare călătorie prin Europa, pentru a da guvernelor instrucțiuni. Astfel au poruncit guvernului belgian, ca acesta să șteargă din bugetul anului viitor suma de 15) milioane franci, căci în caz contrar ei vor detrage Statului belgian creditele acordate de ei. Deci veniturile și cheltuelile Belgiei nu se mai stabilesc de către guvernul și Parlamentul ei, ci de către jidanii din „*Wallstreet*“-ul (bulevardul miliardarilor jidani) din New-York. — Biată, Belgie!

*

Cum crește antisemitismul în Statele-Unite. Este foarte semnificativă declarația recentă a unui membru din Comitetul „*Ligii Națiunilor*“ *Jidanul W. Rappard*, care a fost publicat în „*Jewish Daily Buletin*“. Între altele, acest *Rappard* face următoarea afirmație, (pe care noi o reproducem după marea revistă antisemită germană „*Hammer*“ A. XXIV. p. 47); „*Eu am fost direct surprins, văzând mentalitatea antisemită înflăcărată, pe care am întâlnit-o la unele personaje foarte sus puse și culte ale Statelor-Unite*“.

Se vede deci, că și în Statele-Unite ale Americii, dintre a căror locuitori, mai bine de patru milioane sunt jidani, — începe o reacțiune puternică. „*Ku-Klux-Klan*“, o imensă asociație ocultă pentru distrugerea francmasoneriei și a pansemitismului, asociația cărei popularitate este în continuă creștere, va face, în curând să se cutremere jidănașii pripășiți, pe spinarea și din sudoarea muncii bieților americani-creștini, pe cari îi exploatează, fără nici un scrupul.

Căci aceștia sunt hotărâți să nu mai rabde mult timp acest jug. Pașarul s'a umplut!

Toate manuscrisele, precum și întreaga corespondență, care privește partea redacțională a Revistei noastre, se va trimite la adresa: *Secretarul de Redacție al Revistei „Infrățirea Românească“, Cluj, Strada Bob Nr. 7.*